

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

HANDELINGEN

12-13-14-15-16-17-18-19-20-21

VERGADERINGEN VAN DECEMBER 1992

ALGEMENE UITGAVENBEGROTING 1993

BELEIDSBRIEF LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD, LANDINRICHTING EN DRINKWATER-
VOORZIENING

HULDE

MEERJARENPLAN BRTN

MIDDELENBEGROTING 1993

PROGRAMMADECREET 1993

SINT-MICHIELSAKKOORD

VOORDRACHT, VOORZITTER, ONDERVOORZITTERS EN ONDERVOORZITTER-
SECRETARIS CENTRALE RAAD VAN DE ARGO

WATERVOORZIENING IN VLAANDEREN

Inhoud

Nr. 12 Maandag 14 december 1992 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 341

Begroting

Indiening en verwijzing, blz. 341

Begrotingsstuk

Indiening en verwijzing, blz. 341

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 341

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 341

Verslagen

Indiening, blz. 342

Tekst aangenomen door de commissies

Indiening, blz. 343

Meerjarenplan

Indiening en verwijzing, blz. 343

Besluiten van de Vlaamse Executieve

Indiening en verwijzing, blz. 343

Ministeriële besluiten

Indiening en verwijzing, blz. 344

Kennisgeving van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 344

Adviezen van de Vlaamse Mediaraad

Indiening en verwijzing, blz. 344

Adviezen van de MINA-raad

Indiening en verwijzing, blz. 344

Beslissing van de Geschillenraad

Indiening en verwijzing, blz. 344

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 344

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 345

Schriftelijke vragen

Indiening, blz. 345

Samenstelling van commissies

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 345

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking, blz. 345

Sprekers : de heer M. Didden, verslaggever, de heren W. Seeuws, A. Denys, E. Van Rompuy, S. Platteau, F. Dewinter, L. Hancké, J. Geysels, minister-president L. Van den Brande, minister W. Demeester-De Meyer

Regeling van de werkzaamheden, blz. 371

Nr. 13 Maandag 14 december 1992 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 373

Mededeling van de voorzitter, blz. 373

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 375

Sprekers : de heren J. Geysels, A. Denys, E. Van Rompuy, H. Schiltz, F. Dewinter, J. Van Hauthem, S. Platteau, W. De Vlieghe, minister-president L. Van den Brande, minister W. Demeester-De Meyer

Buitenlandse en Europese aangelegenheden, blz. 394

Sprekers : de heer H. Suykerbuyk, verslaggever, de heren H. Coveliers, J. Van Hauthem, R. Wierinckx, J. Geysels, S. De Clerck, L. Van Nieuwenhuysen, D. Van der Maelen, H. Coveliers, L. Dhoore, H. Candries, J. Van Hauthem, minister J. Sauwens, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 410

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 414

Nr. 14 Dinsdag 15 december 1992 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 419

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid, blz. 419

Sprekers : de heer J. De Meyer, verslaggever, de heer W. Taelman, mevrouw A. Leysen, de heren G. Annemans, A. Schellens, J. Tavernier, L. Appeltans, E. Van Rompuy, A. Denys, G. Vanleenhove, J. Eeman, minister-president L. Van den Brande, minister L. Van den Bossche, minister L. Detiège

Regeling van de werkzaamheden, blz. 443

Nr. 15 Dinsdag 15 december 1992
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 445

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993
— 13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 14-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3
— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 15-A (BZ 1992) — Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

— 16-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

— 17-A (BZ 1992) — NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

— 167 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

— 254 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Cultuur, blz. 445

Sprekers : de heer J. De Bremaeker, verslaggever, de heren P. Dewael, A. Denys, M. Van Peel, P. Van Grembergen, F. De Man, L. Peeters, J. Geysels, W. Seeuws, L. Hancké, H. Lauwers, L. Dierickx, L. Pierco, L. Martens, L. Monset, P. Hostekint, H. Coveliers, mevrouw T. Merckx-Van Goey, mevrouw A.-M. Neyts-Uytbroeck, minister H. Weckx

Media, blz. 476

Sprekers : de heer F. Sarens, verslaggever, de heren A. Denys, D. Van Mechelen, E. Van Rompuy, W. Seeuws, H. Coveliers

Motie van orde

Verdaging van een agendapunt, blz. 479

Sprekers : de heren A. Denys, E. Van Rompuy, P. Dewael, G. Annemans, W. Seeuws, D. Van Mechelen, M. Bartholomeussen, minister H. Weckx

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

— 13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 14-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3

— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 15-A (BZ 1992) — Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

— 16-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3

— (Administratieve begroting)

— 17-A (BZ 1992) — NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

— 167 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

— 254 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Media (Voortzetting), blz. 483

Sprekers : de heer D. Van Mechelen, mevrouw M. Dillen, de heren E. Van Rompuy, F. Van den Eynde, J. Van Hauthem, W. Seeuws, H. Coveliers, minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 501

Nr. 16 Woensdag 16 december 1992
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 503

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

— 13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 14-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3

— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 15-A (BZ 1992) — Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

— 16-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

— 167 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

— 254 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken, blz. 503

Sprekers : de heer P. Tant, verslaggever, de heer R. Vanlerberghe, verslaggever, de heren L. Pierco, E. Vankeirsbilck, J. Van Hauthem, P. Van Grembergen, J. Tavernier, R. Van Hooland, E. Van Vaerenbergh, G. Cardoen, E. Beysen, A. Denys, E. Van Rompuy, L. Hancké, mevrouw M. Dillen, de heren M. Van der Poorten, M. Van Peel, minister L. Van den Bossche, minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 532

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 533

Nr. 17 Woensdag 16 december 1992
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 545

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Openbare Werken en Vervoer, blz. 545

Sprekers : de heer F. Ghesquière, verslaggever, de heren V. Vautmans, T. Van Parys, J. Spinnewyn, J. De Mol, M. Maertens, R. Van Hooland, E. Beysen, H. Schiltz, J. De Seranno, M. Bartholomeeusen, J. Ansoms, minister T. Kelchtermans, minister J. Sauvens

Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting, blz. 572

Sprekers : de heer J. De Mol, verslaggever, de heer J. Timmermans, verslaggever, de heren F. Van den Eynde, M. Van der Poorten, V. Vautmans, J. De Seranno, P. Breyne, S. Platteau, J. Vande Lanotte, mevrouw M. Vogels, de heren J. Caudron, J. Van Eetvelt, mevrouw M. Aelvoet, de heren J. Van Hauthem, J. Eeman, minister T. Kelchtermans, minister N. De Batselier, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 607

Nr. 18 Donderdag 17 december 1992
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 609

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Economie, Energie en Werkgelegenheid, blz. 609

Sprekers : de heer E. Schuermans, verslaggever, de heer H. Candries, verslaggever, de heren P. Deprez, A. Denys, mevrouw M. Aelvoet, de heren M. Olivier, F. Dielens, E. Van Rompuy, F. Wymeersch, P. Van Grembergen, minister L. Detiège, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 631

Nr. 19 Donderdag 17 december 1992
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 633

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Economie, Energie en Werkgelegenheid (Voortzetting), blz. 633

Sprekers : de heren J. Tavernier, E. Schuermans, H. Olaerts, P. Van Grembergen, E. Van Rompuy, A. Denys, P. Tant, minister L. Detiège, minister-president L. Van den Brande

Welzijn en Gezondheid, blz. 648

Sprekers : mevrouw L. Maximus, verslaggever, de heer A. Arts, verslaggever, de heren A. Denys, G. Anthéunis, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heren K. Van Overmeire, G. Annemans, F. Van den Eynde, J. Van der Sande, M. Maertens, F. De Man, B. Vandendriessche, E. Van Vaerenbergh, L. Goutry, G. Swennen, J. Valkeniers, minister W. Demeester-De Meyer, minister L. Detiège

Regeling van de werkzaamheden, blz. 677

Nr. 20 Vrijdag 18 december 1992
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 679

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

- 167 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

- 236 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting) Leefmilieu en Natuurbehoud, blz. 679
Sprekers : de heer R. Landuyt, verslaggever, de heren M. Verwilghen, J. Geysels, E. Van Rompuy, J. Van Looy, W. Verreycken, L. Barbé, J. Timmermans, A. Denys, M. Capoen, F. Vergote, mevrouw V. 'Dua, de heer P. Van Grembergen, minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 707

Nr. 21 **Vrijdag 18 december 1992**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 709

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

- 167 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

- 236 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting) Brussel, blz. 709
Sprekers : mevrouw S. Creyf, verslaggever, de heren J. Van Hautthem, V. Anciaux, F. Dielens, S. Platteau, F. De Man, W. De Vlieghe, H. Schiltz, minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 722

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer E. Van Rompuy c.s. betreffende het besluit van de Vlaamse Executieve houdende herverdeling van basiscaloties binnen de programma's 81,82 en 83 van de administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 28(1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 722

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

- 13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Artikelsgewijze bespreking, blz. 723

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Artikelsgewijze bespreking, blz. 724

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Artikelsgewijze bespreking, Blz. 752

**Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs**

Voordracht van de door de Vlaamse regering te benoemen voorzitter, ondervoorzitters en ondervoorzitter-secretaris van de centrale raad van de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs, blz. 768

Sprekers : de heren G. Annemans, J. Tavernier

Motie van orde

Voorstel tot verdaging van een agenda-punt, blz. 769

Sprekers : de heren A. Denys, F. Van den Eynde, minister H. Weckx

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Hoofdelijke stemmen, blz. 770

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Aangehouden stemmen, blz. 771

Hoofdelijke stemming, blz. 782

Voorstel van motie van overeenstemming
Hoofdelijke stemming, blz. 784

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Aangehouden stemmen, blz. 785

Hoofdelijke stemming, blz. 789

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 790

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer E. Van Rompuy c.s. betreffende het besluit van de Vlaamse Executieve houdende herverdeling van basiscaloties binnen de programma's 81,82 en 83 van de administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 28(1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 791

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer M. Olivier c.s. betreffende de aangepaste administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992 met de inhoud en de doelstellingen van het ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 20 (1992-1993) - Nr. 2

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 793

Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 19 (1992-1993) - Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 793

Artikelsgewijze bespreking, blz. 793
Hoofdelijke stemming, blz. 793

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer M. Olivier c.s. betreffende de aangepaste administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992 met de inhoud en de doelstellingen van het ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

– 20 (1992-1993) – Nr. 2
Hoofdelijke stemming, blz. 795

Motie van aanbeveling van mevrouw V. Dua tot besluit van de op 17 november 1992 door mevrouw V. Dua gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden over de watervoorziening in Vlaanderen
– 243 (1992-1993) – Nr. 1

Motie van aanbeveling van de heer M. Verwilghen tot besluit van de op 17 november 1992 door de heer M. Verwilghen gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vicepresident van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van

Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de waterdistributie in Vlaanderen
– 244 (1992-1993) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 796
Sprekers : mevrouw V. Dua, de heren W. Verreycken, M. Verwilghen

Motie van aanbeveling van de heer F. Van den Eynde tot besluit van de op 17 november 1992 door de heer F. Van den Eynde gehouden interpellatie tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de objectiviteit van de BRTN-nieuwsdienst
– 245 (1992-1993) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 798
Sprekers : de heren F. Van den Eynde, H. Coveliers

Motie van aanbeveling van de heer J. Van Hauthem tot besluit van de op 18 november 1992 door de heer J. Van Hauthem gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het Sint-Michielsakkoord
– 248 (1992-1993) – Nr. 1

Motie van aanbeveling van de heer A. Denys tot besluit van de op 18 november 1992 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie,

KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de houding van de Vlaamse regering tegenover de gevolgen van het Sint-Michielsakkoord
– 249 (1992-1993) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 800
Sprekers : de heren J. Van Hauthem, A. Denys, V. Anciaux

Voorstel van resolutie van de heer W. Verreycken c.s. betreffende de Europese zetelverdeling
– 257 (1992-1993) – Nr. 1

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 803
Sprekers : de heren W. Verreycken, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck

Hulde aan de heer Luc Dhoore, blz. 804

Regeling van de werkzaamheden, blz. 805

Bijlagen

Bijlage I : Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993 (Tabel), blz. 809

Bijlage II : Ontwerp van de decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993 (Tabel), blz. 819

20e vergadering

Vrijdag 18 december 1992
Morgenvergadering

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

– *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om 9.32 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

F. Vermeiren : gezondheidsredenen ;

M. Eyskens : buitenslands ;

P. Berben : ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegroting van de Maamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

MEERJARENPLAN VAN DE BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

MEERJARENPLAN VAN DE BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

BELEIDSBRIEF Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

LEEFMILIEU EN NATUURBEHOUD

De voorzitter : Wij behandelen nu de materies waarvoor minister De Batselier bevoegd is, met name Leefmilieu en Natuurbehoud en de door de minister ingediende beleidsbrief leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening.

De heer Landuyt, verslaggever, heeft het woord.

De heer R. Landuyt, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak het aan haar toegewezen gedeelte van de ontwerp-begroting voor 1993 op de vergaderingen van 22 oktober en 17 november 1992. De bespreking werd bepaald door het gewicht van de beleidsbrief. Ze werd dan ook voortdurend geïllustreerd met duidelijke krachtlijnen van het beleid.

Deze krachtlijnen kunnen in een zevental punten worden samengevat.

De eerste krachtlijn wordt gevormd door het preventieve karakter van het beleid, waarbij we denken aan heffingen en vergunningen.

De tweede krachtlijn is het planmatige karakter van het beleid. Er is in de begroting 50 miljoen frank uitgetrokken voor de Vlaamse Milieu-maatschappij om een echt milieubeleid uit te werken.

De derde krachtlijn is dat de regelgeving hanteerbaar en doorzichtig moet zijn. Ik denk hierbij aan het werk van de commissie-Boeken dat in juli 1993 klaar zou moeten zijn. Nu reeds worden voor bepaalde aspecten ervan ontwerp van decreet opgesteld. In de discussie werd er gesproken over de problemen rond de handhaving van de regels. De minister beloofde het overleg tussen inspectie en parket en het overleg met de federale regering te stimuleren. Wat de strafrech-

Landuyt

telijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, kan op de mogelijkheden na goedkeuring van het Sint-Michielsakkoord worden gezien.

Overleg en inspraak vormen de vierde krachtlijn. Hierbij wordt op de MINA-raad gewezen die opnieuw 30 miljoen frank krijgt. Het is de bedoeling dat zij onder meer er voor zorgen volgend jaar tijdig klaar te zijn met het advies over het **programmagedeelte**.

De vijfde krachtlijn betreft de sociale dimensie. We streven naar een **behoorlijk** milieu, maar dat mag niet betekenen dat er zich een sociaal kerkhof vormt.

De openbaarheid van bestuur vormt de zesde krachtlijn. Het is niet de bedoeling de burger te pesten met een nodeloos ingewikkelde bureaucratie. Daarom wordt Vlarem herdacht. De minister beloofde de commissie de kans te geven om, zodra alle adviezen over Vlarem II binnen zijn, een bespreking te houden voordat de Vlaamse regering de beslissing neemt.

De zevende krachtlijn wordt gevormd door het besef dat milieubeleid automatisch grensoverschrijdend moet zijn. Het moet erop gericht zijn om alle beleidsniveaus te betrekken bij de beslissingen. Bij de bespreking was er oog voor en vraag naar de bedoeling van de subsidiëring van milieuverenigingen. Uiteindelijk kwam tot uiting dat de geplande 50 miljoen frank met de natte vinger werd bepaald. Dit betekent dat men nadien zal moeten onderzoeken of dit voldoende is en wat de implicaties zijn onder andere voor de Bond Beter Leefmilieu.

Er is ook nog het sectorbeleid. Inzake het water is de toestand ronduit slecht. Willen wij tot enig zichtbaar resultaat komen, dan moeten wij voortwerken via een geïntegreerde bekkenaanpak. De discussie in de commissie -zorgde voor tweedracht waar het ging over de juridische verankering of onderbouw van de com-

missie. Ook hier loopt men in de praktijk vooruit op een wettelijke grondslag, dit om tot resultaten te kunnen komen. De leden hadden ook bijzondere aandacht veil voor de vijfhonderd miljoen frank, bestemd voor gemeentelijke rioleringen. Dat betekent niet automatisch dat dit bedrag zal worden aangewend buiten de bekkenaanpak, maar eerder daarbinnen. Men herinnerde eraan dat de toestand van de rioleringen in Vlaanderen beter kan, als men met Nederland vergelijkt : in Vlaanderen zestig percent, in Nederland vijftien percent.

De waterheffingen brachten zes en een half miljoen frank op. Vijfenviervertig percent daarvan komt van de gezinnen, vijftien percent van de bedrijven. Vanwege de gezinnen kwamen er zowat honderdduizend klachten binnen bij de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). De voornaamste klacht had te maken met de gegevens van het Rijksregister, die niet overeenkwamen met wat de drinkwatermaatschappijen aan gegevens hebben. Dit is wel een specifiek Antwerpse situatie, men weet daar zelfs niet hoeveel er wordt verbruikt. Voor de bedrijven zoekt men naar een herberekening van de aanslagvoet, met de bedoeling dat de bedrijven deze heffingen zouden ontwijken door zelf aan waterzuivering te doen. Dit zou het gewest meer mogelijkheden bieden zich op specifieke problemen te concentreren.

Inzake afval is de toestand even erg. Vierentwintig à zevenentwintig miljoen ton afval worden in Vlaanderen voortgebracht. Daarvan komen vijf miljoen driehonderdduizend ton voor rekening van de industrie en twee miljoen driehonderdduizend ton worden door de burgers geproduceerd. De middelen van het afvalstoffenbeleid zijn zeer sterk gestegen. Dit kan worden verklaard vanuit de milieuconvenant met de gemeenten. In de discussie hierover werd gewezen op de omzendbrief, waarin de bepaalde termijnen blijkbaar werden verruimd. De minister antwoordde daarop liever een soepel beleid te voeren, dan het stil te leggen omdat de gemeenten de gestelde termijnen niet

kunnen halen. Ook over het bedrijfsleven werd gesproken. Hier moet men kunnen verder werken met convenanten. Een produktgericht beleid behoort immers wel tot de bevoegdheid van de federale overheid, maar via convenanten kan men resultaten bereiken zoals met de verpakkingindustrie. Men mag daarvan hopen dat ze niet door de federale politiek zullen worden gedwarsboemd. Gehoopt wordt dat OVAM inspraak krijgt in het vergunningsbeleid, omdat dit ook een aanpak aan de bron zou betekenen.

Uit de discussie met de leden kan men leren dat er inzake afkortingen ook afval bestaat, zoals CFT's, CFK's, KGH's enzovoort. Een ander besluit is dat afvalverbranding in het bedrijf zelf verstandiger zal moeten worden aangepakt. Ook overleg tussen de verschillende eigenaars van afvalverbrandingsinstallaties is nodig.

Een derde sector na water en afval is lucht. De uitbouw van een volwaardig luchtmeetnet werd geïllustreerd. De minister heeft beloofd dat de resultaten niet zullen worden gepubliceerd in de kranten vooraleer de leden van de commissie er kennis van hebben kunnen nemen.

De sector geluid werd kort en stil behandeld. Hier speelt immers ook het probleem van de federale bevoegdheden inzake verkeersbeleid. Voor de stiltegebieden verwijs ik naar de sector natuurbeleid.

Vervolgens is er de bodemsector. Het grote probleem is dat er te veel varkens zijn. De overbemesting moet verder worden aangepakt bij de bron. Dit probleem verschuift van West-Vlaanderen naar Oost-Vlaanderen. Het systeem van de getrapte heffingen moet in stand blijven. Het is niet de bedoeling de heffingen te doen stijgen, dit op voorwaarde dat de administratie blijft zoeken naar een betere inning en controle. Een mestbeleid moet niet gericht zijn op het verplaatsen van de mest, maar op het verwerken ervan. Dit is ook de mening van de minister. Er bestaat een stuurgroep die zich met dit probleem bezighoudt. Een **mest-actieplan** moest aan de minister worden

Landuyt

voorgelegd. Hij bevestigt daarover dat hij een **mestnota** heeft opgesteld en dat hij tegen eind november een aangepast mest-actieplan zou krijgen.

Allicht zal de minister in zijn antwoord een stand van zaken kunnen opgeven.

Ten slotte is er de sector natuur- en groenbeleid. Ook hier stemmen de cijfers niet tot optimisme : 0,66 procent van het Vlaams grondgebied kan als een natuurreservaat worden beschouwd, terwijl slechts 8,5 procent nog bebost is.

De politici moeten derhalve verder werk maken van een Groene Hoofdstructuur. Hier is nogmaals gebleken dat men in de praktijk vooruitloopt op de juridische verankering van dit concept. Net zoals voor de waterzuivering, zal men ook hier moeten werken via impulsgebieden, waarvoor 660 miljoen frank op de begroting werd ingeschreven.

Voorts moet ook het instrument van het regionaal landschap worden aangewend zodat, naast de economie ook het leefmilieu aan bod kan komen wanneer men het heeft over een regionaal beleid.

Het gemeentelijke ontwikkelingsplan, GNOP genoemd, is erop gericht om grensoverschrijdende werken in verband met de Groene Hoofdstructuur te kunnen verwezenlijken. Inderdaad, ook de gemeenten moeten daarbij worden betrokken.

Daarenboven is er overleg inzake de herbebossing van landbouwgebieden met de federale overheid nodig. De regering zal in ieder geval de kredieten bestemd voor het nakomen van haar engagementen ter zake reeds in de begroting 1994 opnemen.

Uiteraard werd de tekst met ruim tweederden goedgekeurd.

Ik besluit met een uitspraak van de minister in de commissie in verband met zijn vraag naar een breed politiek debat over het beleid : In de politieke wereld is door het jarenlang

sensibiliseringswerk vanuit de milieubeweging stilaan een consensus gegroeid over de ernst en de omvang van de problematiek. Men heeft echter in politieke kringen onvoldoende beseft dat een aanpak van het milieuprobleem ten gronde een ingrijpende wijziging vergt van ons produktie- en consumptiepatroon, in feite een geheel ecologische modernisering van onze samenleving waarbij in ernstige mate moet worden afgewogen in welke mate het collectief belang, in casu het milieu, primeert op het individuele belang. Einde citaat. Dit illustreert toch dat een milieubeleid op gewestelijk niveau mogelijk is. **(Applaus bij de meerderheid)**

De voorzitter : De heer Brouns, verslaggever wat het programmadecreet betreft, heeft het woord.

De heer H. Brouns, verslaggever **(op de tribune)** : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister vice-president, collega's, de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak op 22 oktober en 17 november jongstleden het gedeelte van de begroting dat vooral betrekking heeft op de heffingen in de sectoren van de vaste afvalstoffen en van de waterzuivering.

Het artikel 15 in het hoofdstuk afvalstoffen omschrijft de meldingsplicht van ophalers, voortbrengers van afvalstoffen en exploitanten van inrichtingen van afvalverwijdering. Er wordt een meldingsplicht van afvalverwerkers ingevoerd om een duidelijk zicht te hebben op alle stadia van de afvalstroom.

In artikel 16 wordt ook een aanpassing vergeleken met de vorige begroting aangebracht, namelijk de invoering van een erkenningssysteem voor het ophalen en vervoeren van afval. Ter zake werd de vraag geopperd of deze erkenningen dezelfde juridische complicaties hebben als een vergunning. De minister antwoordde dat de overheid door Vlarem en de Europese richtlijnen wordt geroepen tot het invoeren van dit ophaalreglement. Dat omvat onder andere een erkenningssysteem van opgehaalde afvalstoffen en een registratiesysteem voor het vervoer ervan. Het omschrijft bovendien de verplichte bege-

leidingsdocumenten bij alle overdrachten van afval en legt de producent, ophaler en verwerker een meldingsplicht op. Ten slotte voorziet het ook in een toezicht op de verwijdering van de geproduceerde afvalstoffen.

De erkenningsvoorwaarden voor het ophalen van afvalstoffen moeten zorgen voor de solvabiliteit van de ophaler, het beperken van de aard van de opgehaalde stoffen, het opstellen van een verzekeringscontract dat de milieuschade dekt veroorzaakt door deze activiteiten, het aanduiden van een verantwoordelijke persoon, het aanduiden van de bestemming en het verplichte gebruik van begeleidingsdocumentatie.

Bij niet-naleving van al deze voorwaarden kunnen strafbepalingen volgens het decreet van 2 juli 1981 worden opgelegd.

OVAM is de gemachtigde instantie om vaststellingen te doen en processen-verbaal over te maken aan de bevoegde parketten.

Artikel 17 wordt zonder opmerkingen aangenomen.

Artikel 18 handelt over de afvalheffingen. Er werden vragen gesteld over het vrij ingewikkeld gedifferentieerd systeem voor afvalheffingen. Men vroeg zich af of de hoogste tarieven betrekking hebben op installaties die geen vergunning hebben en of de gewijzigde tarieven een regulerend effect zullen hebben.

Volgens de minister hebben de hoogste tarieven betrekking op alle inrichtingen en installaties die niet worden vermeld onder de punten 1 B en 1 C van dat bepaalde artikel. Nochtans moet de invoering van de milieuheffing het doel bereiken, met name preventief en regulerend werken op het vlak van de verwijdering van afvalstoffen.

Het voorkomen van afvalstoffen moet steeds meer terrein winnen vergeleken met het verwijderen van afvalstoffen.

Bij het verwijderen geniet recuperatie uiteraard de voorkeur op storten en verbranden. De verhoging van de

Brouns

milieuheffingen zal eventueel de conclusies van het rapport van de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud van 9 juli 1992 al of niet bevestigen.

Om de doelstellingen te bereiken, dient men regulerend op te treden. Als hulpmiddelen worden daarbij de milieuheffingen ingesteld op het verbranden en storten en op het wegwerken van afvalstoffen. Verder werd opgemerkt dat het geld van de heffing op het storten van huishoudelijk afval op een of andere manier terug naar de gemeente dient te vloeien.

De minister stelt dat het MINA-fonds dient voor het dekken van de kosten die uit de sanering van het milieu voortvloeien. Als tegemoetkoming aan de gemeente zijn er de gemeentelijke en provinciale convenanten. Nochtans zegt de minister dat er overleg is met de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten over een eventueel systeem van opcentiemen op milieuheffingen.

Bij dit artikel worden drie amendementen ingediend. Twee daarvan hebben betrekking op recyclage van residu's van bedrijven die oud papier verwerken.

In beide amendementen wordt een verlaging voorgesteld van de heffing op het respectievelijk storten en verbranden van deze residu's. Beide amendementen worden aangenomen.

Het derde amendement handelt over het invoeren van een overgangsmaatregel aangaande het storten van afvalstoffen van bodemsaneringsoperaties van inerte afvalstoffen, onder meer bouw- en sloofafval. Men stelt in het amendement voor om de heffingen voorlopig niet te verhogen, hetgeen ook wordt aangenomen.

In artikel 20 wijzigt de wegingscoëfficiënt voor de zware metalen, waardoor de N2 component of de vuilvracht zwaarder doorweegt bij de vaststelling van de heffing.

Een commissielid maakt melding van

een nota waarin heffingen op zinklozingen met het buitenland worden vergeleken en waarin de ecotoxiciteit van zink wordt geminimaliseerd.

De minister is het daar evenwel niet mee eens. Volgens hem is een internationale vergelijking moeilijk omdat de heffingen voor andere metalen dan zink in andere landen dan weer hoger liggen. Bovendien is een verhoogde heffing voor zware metalen nodig omdat hun ecotoxiciteit grote problemen geeft voor de waterzuivering.

Artikel 21 handelt over de wet op de bescherming van oppervlaktewateren. Bij dit artikel wordt een amendement ingediend dat de genoemde bijlage uitbreidt tot een aantal bijkomende sectoren die vroeger onder de categorie niet hoger vermelde activiteiten vielen.

Inzake de meststoffen wordt gevraagd waarom er nog geen bepalingen zijn ingevoerd voor een verdere verfijning van de regeling van de heffingen en eventueel het invoeren van een getrapte heffing.

Zo zal er onder andere kunnen worden gedacht aan een specifiek lage heffing voor gedroogde mest, afkomstig van pluimveebedrijven. De minister vindt dit een interessant idee en nodigt het commissielid dan ook uit een amendement ter zake in te dienen.

In artikel 22 wordt bepaald dat de kleine landbouwbedrijven van de jaarlijkse aangiften aan de mestbank worden vrijgesteld. Dit is een vereenvoudiging, waarop de commissie ook in het verleden reeds heeft aangedrongen.

Hoofdstuk 2, Leefmilieu van het ontwerp van decreet werd aangenomen met 8 stemmen voor, 1 stem tegen bij 2 onthoudingen. Tot daar, mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het verslag van hoofdstuk 2, leefmilieu.

Met uw goedkeuring, mijnheer de voorzitter, wil ik namens onze fractie verdergaan met de bespreking van een aantal punten. De heer Van Looy zal een deel van de begroting

bespreken. Ik zal een drietal punten behandelen.

Twee beleidsbrieven, met een indrukwekkende hoeveelheid aangekondigde decreten, werden reeds behandeld. Wij vinden een overzicht ervan op de bladzijden 12 en 13 van de beleidsbrief. Tevens worden op verschillende plaatsen in de beleidsbrief decretale initiatieven aangekondigd. Na bijna een volledig jaar werking van onze commissie, wachten wij nu op het eerste ontwerp van decreet. Wij hebben er alle begrip voor niet overhaast tewerk te gaan. Toch moeten wij voorkomen dat een aantal beleidsinitiatieven worden genomen, zonder of zelfs met onvoldoende wettelijke onderbouw. Wij vragen dus ook in de toekomst in de mate van het mogelijke de genomen initiatieven van een decretale basis te voorzien. Dat betekent wellicht dat er minder vlug initiatieven kunnen worden genomen, maar allicht zullen de initiatieven beter zijn. Wij zeggen daarmee niet dat deze initiatieven niet belangrijk zijn, integendeel. Wij vragen wel een en ander beter te integreren. Heeft de minister op dit moment enig zicht op de ontwerpen van decreet die op kortere of langere termijn zullen worden ingediend? Graag kregen wij hiervan ook een timing.

Ik geef een voorbeeld van dat overaanbod van plannen en initiatieven. Op dit ogenblik wordt de Groene Hoofdstructuur verder ingevuld. Er komen ecologische impulsgebieden. Er zijn de provinciale, naast de gemeentelijke natuurontwikkelingsplannen. Er zijn de regionale landschappen en landschapsonwikkelingsplannen. De minister spreekt nu ook van gebiedsgerichte werking en van het voeren van een soortengericht beleid. Wij spreken dan nog niet over de landinrichtingen met ruilverkavelingen en wateringen. Ik som dit op om erop te wijzen dat vooral de lokale besturen onder al deze initiatieven worden verpletterd. Het is moeilijk de burger de precieze doelmatigheid van al deze initiatieven bij te brengen.

Ik pleit dus voor een integrale aanpak, alsook voor een ondersteuning van deze initiatieven met decreten.

Brouns

Een ander punt dat onze bijzondere aandacht heeft gekregen, wat ook in de commissie tot uiting is gekomen, betreft de aanvullende inspanning die u wil doen voor de aanleg van bijkomende gemeentelijke rioleringen, ten bedrage van 500 miljoen frank. Zonder de voorrang in de prioritaire bekens — zoals in de regeerverklaring is bepaald — te ontkennen, mag ook worden vooropgezet dat er enige logica zit in de vraag om deze bijkomende som buiten deze bekens te investeren, teneinde de vroegere inspanningen te optimaliseren. Een aantal rioleringen die door de gemeenten zouden moeten worden aangelegd, vormen een onmisbare schakel in de planmatige uitbouw van de waterzuiveringsinfrastructuur, zoals deze momenteel wordt gerealiseerd. De gemeenten leggen te weinig rioleringen omwille van het ontoereikend bedrag dat jaarlijks door het Investeringsfonds aan de gemeenten ter beschikking wordt gesteld. Daarom zouden die rioleringen die passen in de planmatige aanpak van het hele stelsel, ook moeten worden uitgevoerd. Het verheugt ons dat het initiatief wordt genomen om een deel van het MINA-fonds rechtstreeks aan de gemeenten toe te wijzen. Het zijn relatief weinig middelen, maar de financiële bereidheid om de lokale besturen mee te ondersteunen, is er indien zij uiteraard ook inspanningen willen doen.

Zowel tijdens de begrotingsbespreking als tijdens de bespreking van de beleidsbrief kwam de minister ons dienaangaande deels tegemoet. Toch zou ik namens onze fractie nog wat verduidelijking wensen over de visie van de minister aangaande het aanwenden van deze middelen in 1993 en daarna.

Verder heb ik een aantal bedenkingen rond de manier waarop het afval — en meer bepaald het huishoudelijk afval — wordt verwerkt. In zijn preventiebeleid inzake afval, pleitte de minister terecht voor een gestructureerde aanpak en een gestructureerd overleg. Deze visie vinden wij ook terug in het eindrapport dat werd opgesteld door het studiesyndicaat Af-

val in Limburg. Ook daar pleit men voor een doelmatige en geïntegreerde aanpak van het afvalprobleem in de hele provincie.

Vandaag stellen wij echter vast dat niet alleen in de provincie Limburg, maar ook elders, de intercommunales te sterk hun eigen koers varen. Daarom dringen wij er nogmaals op aan dat ter zake zou worden gestreefd naar overleg en naar een geïntegreerde aanpak. Het is niet de eerste maal dat ik deze bedenking formuleer en de vorige keer vroeg de minister zich in dat verband af of men dan toch zo streng regelend moest optreden. Volgens mij wel. Mijns inziens moet OVAM zijn coördinerende rol strikter vervullen.

Daarbij sluit de vraag aan om alle acties in uitvoering van het afvalstoffenplan en die in de beleidsbrief worden opgenomen, eerst op een goed voorbereide manier in de stijgers te zetten. In dat verband kan ik verwijzen naar de discussie over de ecotaks. Het afvalstoffenplan moet behoedzaam worden uitgevoerd.

Een volgend probleem dat nauw aansluit bij het voorgaande, is dat de gemeenten die ter zake niets doen er eigenlijk het best van af komen. Met niets doen, bedoel ik zij die de goedkoopste maar milieu-onvriendelijkste oplossing kiezen, met name het storten. Mijns inziens zou OVAM ook hier streng coördinerend moeten optreden, teneinde betrokken intercommunales ertoe aan te zetten andere initiatieven te nemen. Het is de goedkoopste oplossing, maar de grootste vervuiler betaalt hier het minst.

Ik kom nu tot het gekend feit dat wanneer in de afvalverwerking één schakel niet functioneert, het hele systeem onder druk komt te staan, Het zogenaamde ketenbeheer. Een gevolg daarvan is dat onder andere de markt van het oud papier instortte. Ook hier moet men behoedzaam zijn. Bovendien moet men oog hebben voor de inspanningen en voor het goed aanwenden van de financiële inbreng van de burgers die werden gesensibiliseerd. In dat verband denk ik bij voorbeeld aan de ophaling van

plastic in de stad Hasselt. Daar werd een campagne gehouden om de bevolking ertoe aan te zetten plastic te verzamelen. De hoeveelheid is echter zo groot, dat — ondanks alle inspanningen — alles wordt verbrand, met alle gekende gevolgen vandien. Het gaat toch niet op, eerst geld uitgeven om de mensen te sensibiliseren en nadien, als men merkt dat zij inspanningen doen, het afval toch verbranden — in dit geval in de verbrandingsoven te Houthalen. Ook hier moet dus behoedzaam worden gehandeld en moet men eerst starten als de garanties er zijn dat de gescheiden materialen ook kunnen worden gerecycleerd.

Mijnheer de minister, tot slot wens ik nog een aantal bedenkingen te formuleren aangaande de provinciale milieuconvenant. De provincies kunnen zeker en vast een nuttige rol vervullen inzake milieubeleid. Het is dan ook goed dat hun opdracht nogmaals wordt gedefinieerd. In het algemeen mis ik echter de beleidsmatige doelmatigheid van de provinciale convenant.

Naar mijn aanvoelen blijft de inhoud van de convenant te sterk administratief.

Ten tweede, deze provinciale convenant opent wellicht ook het gesprek over de vraag naar de verticale integratie van het milieubeleid. Ik denk dat in geen enkele andere sector er op dit ogenblik zoveel verschillende beleidsniveaus actief zijn als in het milieubeleid. Het gaat hier over de gemeenten, de intercommunales, de provincies, de gewesten, de Vlaamse overheid, de federale overheid, de verdragen met Nederland en ten slotte zijn er de Europese richtlijnen. Ten aanzien van de provinciale convenant kan er ongetwijfeld meer duidelijkheid worden geschapen omtrent de onderscheiden milieubevoegdheden van al deze niveaus.

Ten derde, is er ook de vraag over de praktische haalbaarheid van de jaarlijkse provinciale milieubeleidsnota's. Wellicht zal de gemeentelijke convenant moeten worden aangepast omdat ook hier een opdracht voor de provinciale milieuconvenant nog niet

Brouns

is ingeschreven. Een praktisch probleem lijkt ons het feit dat de investeringen, om de gegevens via de informatica te verwerken, nog op elkaar moeten worden afgestemd. Toch ook nog vermelden, mijnheer de minister, dat wij uit artikel 9 van de provinciale milieuconvenant wellicht goed begrijpen dat de minister zowel rechter als partij is, terwijl hij geschillen zou moeten beslechten. Ik denk dat dit toch ook wel tot bepaalde spanningen en problemen kan leiden.

Kort samengevat denk ik dat wij namens onze CVP-fractie mogen zeggen dat een sterkere decretale onderbouw van de genomen initiatieven zeker ten goede zou komen om de beoogde resultaten beter te kunnen behalen. Wij pleiten ook voor een meer integrale aanpak van de vele ruimtebepalende initiatieven. Een coördinatie tussen de verschillende initiatieven inzake afvalverwerking is nodig en we moeten er voor zorgen dat de provinciale milieuconvenant bijdraagt tot de verticale integratie van het milieubeleid in zijn totaliteit. Tot daar onze bedenkingen ten aanzien van de beleidsbrief leefmilieu.

De voorzitter : De heer Verwilghen heeft het woord.

De heer M. Verwilghen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, bij de benadering van de begroting heeft de VLD eigenlijk twee uitgangspunten gebruikt. Wij hebben ons vooral geconcentreerd op de beleidsverklaring van de minister en op de toelichting rond het programma. Wij menen dat dit twee instrumenten zijn die terecht in elkaars verlengde zijn gehanteerd door de minister. Ik kan echter niet zeggen dat daarin nieuwe gegevens of wereldschokkende dingen voorkomen. Integendeel, er wordt verdergewerkt volgens een vast stramien — wat het recht is van de minister — waarin nog altijd dezelfde problematiek aan bod komt.

In deze nota's komen aanvechtbare termen als duurzame ontwikkeling en end-of-the-pipe voor. Deze termen

vinden we ook terug in zijn beleid dat is afgestemd op enerzijds normeringen en vergunningen en anderzijds op heffingen. Wat wij daarin niet terugvinden, en daarin verschillen wij fundamenteel van idee met de minister, zijn de meer marktgerichte instrumenten die in het buitenland wel worden gebruikt in de milieuproblematiek en die toch hun diensten hebben bewezen.

De minister geeft als eerste uitgangspunt een preventief karakter aan zijn beleid. Ik denk dat iedereen van ons overtuigd is van het feit dat het beter is te voorkomen dan te genezen. Wij stellen toch vast dat echte preventieve maatregelen niet terug zijn te vinden in dit beleid. De nadruk ligt volgens ons nog altijd op het genezingsproces.

De minister blijft verder hameren op een strikt gepland beleid. Welnu, het mag ons voorkomen dat van een dergelijk allesomvattend plan, dat de overheid ook nog zelf wil uitvoeren, meestal niet veel in huis komt. Het is dus dringend noodzakelijk dat de Vlaamse overheid, ook inzake het milieubeleid, stappen neemt om een aantal overbodige taken af te stoten en eventueel toe te vertrouwen aan private organismen, om te zien of dit niet dezelfde of betere resultaten kan opleveren,

In het uitgavenplan wordt 50 miljoen frank uitgetrokken voor de Vlaamse Milieumaatschappij om een degelijk milieurapport op te stellen. Dit wil zeggen dat de minister ervan uitgaat dat het MINA-plan, dat door zijn voorganger werd opgesteld, te weinig kwaliteiten inhoudt. Om deze reden wil hij wellicht — in onze ogen terecht — die studie laten overdoen. Wij vragen ons wel af waarop de minister zich tot op heden heeft gebaseerd indien hij het MINA-plan niet als richtlijn heeft gebruikt ?

De minister wenst ook de regels doorzichtiger te maken. Wij steunen hem daarin ten volle. Wij denken echter dat het bijzonder moeilijk is om in deze materie tot een oplossing te komen. Het feit dat Vlarem II ons onlangs werd toegestuurd, laat ons vermoeden dat het bijzonder moeilijk

blijft in deze aangelegenheid eenvoudig en doorzichtig te zijn. Het blijft dus wachten op het werk van de commissie-Boeken. Wij hopen dat het niet eeuwigdurend zal zijn en dat wij binnen afzienbare tijd kennis zullen krijgen van de resultaten.

Een andere pijler waarop de minister steunt, is dat de begroting gestoeld moet zijn op overleg en inspraak. Het spreekt vanzelf dat de VLD dit standpunt kan bijtreden. Dit kan alleen maar de duidelijkheid van het gevoerde beleid ten goede komen. Wij moeten ons evenwel vragen stellen bij het middel dat daarvoor wordt gebruikt, namelijk het opnieuw inschakelen van de SERV en de MINA-raad. Het overleg wordt opnieuw gekanaliseerd en gestuurd door organen die volgens de geijkte procedures en methodes tot stand werden gebracht. Het is een soort van inspraak die door de grote drukkingsgroepen wordt gekanaliseerd en opgevolgd. In die omstandigheden denken wij dat er van echte inspraak niet veel sprake is.

Mijnheer de voorzitter, collega's, de minister wenst aan het milieubeleid een sociale dimensie te geven. Ik moet zeggen dat wij dit bijzonder kunnen ondersteunen omdat een zeer strikte, bijna onverbiddelijke toepassing van de milieueffingen en het vergunningsbeleid tot massale bedrijfssluitingen kan leiden, met alle gevolgen die daaruit voortvloeien. Daarbij is een zekere soepelheid vereist, die wij in de persoon van de minister hebben menen te onderkennen.

Mijnheer de minister, wij hopen dat u in de toekomst dezelfde grote bedachtzaamheid aan de dag zal blijven leggen wanneer de sociale dimensie van het milieubeleid ter sprake komt.

Wanneer de minister stelt dat de openbaarheid van bestuur een must is en dat nodeloze bureaucratie moet worden vermeden, kunnen wij dat alleen toejuichen, maar dan is ook een vereenvoudiging noodzakelijk. Die vereenvoudiging vinden wij niet echt terug. De Vlarembesluiten, het mestdecreet of het bosdecreet zijn geen staaltjes van administratieve door-

Verwilghen

zichtigheid. Wij hopen dat het dus niet bij woorden zal blijven, maar dat men effectief een inspanning zal doen voor meer doorzichtigheid en openbaarheid.

De minister vindt dat een grensoverschrijdend overleg noodzakelijk is. Ook dit is vanzelfsprekend, al heeft de minister in Vlaanderen uiteraard te kampen met een bijna onoverkomelijke handicap. Waar in normale omstandigheden het beleid aan het probleem wordt aangepast, dient de minister hier, tengevolge van de staatsvorming, het probleem aan het beleid aan te passen. Het lijkt ons evident dat dit niet goed kan aflopen.

Mijnheer de minister, ik kom nu tot de verschillende punten die in uw begroting terug te vinden zijn en waarom ik toch enkele bedenkingen heb.

De kwaliteit van het oppervlaktewater blijft slecht. We worden trouwens voortdurend overstelpt met mededelingen dat de zuivering van het oppervlaktewater nog enkele tientallen miljarden frank meer zal kosten.

Mijnheer de minister, u hebt geopteerd voor een bekkengerichte aanpak. Dat is een lovenswaardig initiatief, maar wij verschillen van mening. Het zou toch interessant zijn om te laten onderzoeken of het niet mogelijk is een financiële band te leggen tussen waterzuivering, drinkwaterproductie en drinkwaterbediening. De huidige complexe organisatie geeft aanleiding tot een slechte coördinatie, waarbij de burger een algeaarte van belastingen moet betalen zonder juist te weten waarvoor ze bestemd zijn. De kwaliteit van de dienstverlening laat overigens te wensen over.

Naar ons oordeel is het de taak van de Vlaamse regering en van de overheid ervoor te zorgen dat de burger het minst betaalt voor de best mogelijke dienstverlening en kwaliteit. Op het vlak van de waterzuivering zullen daarvoor bijzondere inspanningen moeten worden gedaan. Door de link te leggen tussen de waterzuivering, de drinkwatervoorziening en de

drinkwaterdistributie zal de burgerconsument maar één keer moeten betalen voor zijn waterverbruik. Hij kan daaruit dan de nodige conclusies trekken.

De werking van Aquafin inzake waterzuiveringsbeleid wordt zoals verwacht, bestendig.

Mijnheer de minister, u stelt een ondersteuning voor van liefst 500 miljoen frank voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen. Dit is lovenswaardig, ware het niet dat deze materie tot de gemeentelijke autonomie behoort, waardoor het moeilijk is hierop vat te krijgen. De resultaten liegen er niet om; een aantal rioleringen kunnen niet op het net worden aangesloten omdat geen rekening werd gehouden met de technische voorschriften van Aquafin. Om daadwerkelijke resultaten te bereiken moeten een aantal voorstellen van Aquafin met meer kracht door de gemeenten worden opgevolgd.

Mijnheer de minister, u voorziet in een investering van nagenoeg 6 miljard frank voor de n.v. Aquafin, maar tegelijkertijd verhoogt u de heffingen op de bedrijven waardoor er meer en meer bedrijven overwegen de waterzuivering zelf te organiseren. Dit is een goede keuze, maar op die manier zou er een gigantische overcapaciteit aan zuiveringsstations kunnen ontstaan.

Ook de N2-formule voor vuilvracht is bij gebrek aan voldoende wetenschappelijke onderbouw een moeilijk te benaderen probleem. Voor bepaalde sectoren zullen hierdoor belangrijke problemen ontstaan. De heffing voor Union Minière zal stijgen van 90 naar 154 miljoen frank.

De Belgische situatie verschilt aanzienlijk van die in het buitenland. In Nederland en Frankrijk kent men dergelijke heffingen niet, in Duitsland zou een bedrijf zoals Union Minière een heffing van slechts 3 miljoen frank moeten betalen. Het zou beter zijn deze verhogingen uit te stellen tot een degelijke wetenschappelijke studie voorhanden is.

In het programma voor watervoor-

ziening wordt de naar ons oordeel collectivistische stelling verkondigd dat drinkwatervoorziening een bij uitstek Vlaams getinte materie moet blijven, die in al haar facetten door de overheid moet worden gecontroleerd. Deze stelling is achterhaald en wordt weerlegd door de ervaring in het buitenland. Een doorgedreven privé-participatie geeft er algehele voldoening. Het pleidooi voor de Vlaamse verankering klinkt eigenaardig in een Europa van morgen zonder grenzen, waar nu reeds heel wat bedrijven gedeeltelijk in buitenlandse handen zijn zonder dat dit noemenswaardige nadelen met zich brengt.

In het hoofdstuk Afvalbeleid en recycling wordt opnieuw met termijnen en reductiepercentages gegooid zonder enige staving en zonder opgave van het te volgen werkschema. De heffingen op het storten en verbranden van afval zullen drastisch worden verhoogd. Volgens onze fractie is dat een bijzonder gevaarlijke werkwijze. De sectoren zelf vragen trouwens eerst bepaalde onderzoeksresultaten af te wachten vooraleer dienaangaande beslissingen te nemen.

De minister steunt zijn preventiebeleid inzake afval vooral op de convenanten met de verpakkingsindustrie waardoor met wederzijds akkoord de hoeveelheid verpakkingsmateriaal zal worden gereduceerd. Dit op zich lovenswaardig beleid wordt volgens ons op de helling gezet door het aan de gang zijnde debat over de invoering van een ecotaks. Hoe kan men die twee zaken tegelijkertijd combineren? De termijnen die aan de ene kant vastgelegd worden vallen niet te rijmen met de termijnen die voor ecotaks worden aanvaard.

De heer J. Geysels : Wat staat er in het convenant, meer bepaald in artikel 3 ?

De heer M. Verwilghen : Doe geen moeite om met artikelen te zwaaien.

De heer J. Geysels : U weet niet wat in het convenant staat.

De heer M. Verwilghen : En u weet ook niet hoe de ecotaks bepaald

Verwilghen

zullen worden. Ik heb vanmorgen in de pers nog gelezen dat de Waalse partijen nog altijd niet helemaal akkoord gaan.

De heer J. Geysels : Mijnheer Verwilghen, **u** moet het debat niet ontlopen. Zeg mij wat er in het convenant staat.

De heer M. Verwilghen : Mijnheer Geysels, is dit een ondervraging ?

De **heer J. Geysels** : Ik ken mijn dossier.

De heer M. Verwilghen : Ik zie dat het rode lichtje begint de knipperen en ik heb nog een paar thema's te behandelen.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Geysels, **u** doet ook altijd alsof **u** van alles op de hoogte bent. Het zullen niet de groenen zijn die in de toekomst zullen bepalen welke producten nog mogen worden geproduceerd. En toen we het gisteren over de PVC hadden, en ik **u** diezelfde opmerking maakte, bent **u** weggelopen.

De heer J. Geysels : Mijnheer Van Rompuy, ik ben niet weggelopen omdat ik het debat wou ontlopen, maar omdat ik aan de telefoon werd geroepen. Dat kunt **u** overigens nagaan. En nu praten we niet over PVC, maar over het convenant dat volgens de heer Verwilghen door de ecotaks in het gedrang wordt gebracht. Als hij dan toch zijn twijfels heeft over het convenant, dan stel ik hem voor contact op te nemen met de industriële sector die het convenant heeft ondertekend en die weet wat er in staat.

Wat dan het PVC-probleem en de werkgelegenheid betreft, te allen tijde wil ik daarover met **u** debatteren, mijnheer Van Rompuy.

De voorzitter : De heer Verwilghen heeft het woord.

De heer M. Verwilghen : Ik wil de heer Geysels er toch nog op wijzen dat we hierover ook met de minister hebben kunnen praten, op een constructieve wijze, zonder dat het om

een verhoor ging, zoals hier met de heer Geysels.

Dan wil ik het nog hebben over de verdeling van milieuboxen en over OVAM. De verdeling en ophaling van milieuboxen zal wellicht een goede beslissing blijken. Wij hopen alleen dat er in de toekomst een financiële aanmoediging komt voor de burger. Ik heb wel de indruk dat we een beetje te veel op de burgerzin rekenen. Voor de toekomst hebben we daarover echter geen zekerheid.

Wat de milieuconvenanten betreft heb ik de indruk dat de gemeenten hier niet veel over te zeggen hebben. De gemeenten konden zelf beslissen of ze zo een convenant afsloten. Voor de gemeenten die een convenant hebben afgesloten, zijn de budgettaire implicaties niet gering, gelet op de verordenende kracht van het OVAM-plan. Wij vragen ons echter af of de gemeenten wel een echte keuze konden maken. Wij krijgen de indruk dat de minister erop aangestuurd heeft dat zoveel mogelijk gemeenten dat convenant zouden ondertekenen en vragen ons daarbij in hoeverre dit compatibel is met de gemeentelijke autonomie.

Inzake natuurbehoud en groenvoorziening kan men niet voorbijgaan aan de samenwerking tussen de overheid, de privé-eigenaars en de milieugroeperingen. Het is duidelijk bewezen dat dit kan en dit heeft in het verleden ook al vruchten afgeworpen.

Het is zelfs in verband met het budget een betere manier van handelen dan een vrij duur aankoopbeleid dat is gevoerd geweest. Voorts wordt het duidelijk dat de uitbouw van de groene hoofdstructuur en de gevolgen van het nieuwe bosdecreet de uitgaven zwaar zullen doen toenemen. Wij vrezen dat dit als effect zal hebben dat de papiermolen nog intenser zal gaan draaien.

Tenslotte is er het principe dat de vervuiler betaalt. Het is al vaak geciteerd geweest. U hebt in uw verklaringen voortdurend meegedeeld dat dit moet worden verijnd. Wij hebben daarvan in de ons bekende beleidsmiddelen spijtig genoeg nog

niets gemerkt. Wij zouden dit dan ook ten eerste op prijs stellen.

Mijnheer de minister, deze begroting Leefmilieu en de eraan vastgekoppelde beleidsvisie, en ik moet dat hier onderstrepen namens de VLD, hebben lak aan de burger als dusdanig. Er wordt niets nieuws gebracht, men blijft op de beproefde paden. Er wordt niets gewijzigd aan de beleidsopties die nochtans reeds hebben bewezen dat ze niet voldoen. Er wordt voorbijgegaan aan elk initiatief dat marktgericht is. Ik ben daarmee trouwens ook begonnen. Volgens mij moeten de milieugoederen als economische goederen worden beschouwd en als zodanig worden ingeschakeld in de markteconomie. De Vlaamse liberalen en democraten hebben als uitgangspunt dat mensen ertoe moeten worden aangezet zich milieuvriendelijk te gedragen. De aantasting van het leefmilieu moet niet worden aangepakt door een louter regelgeving en door een eindeloze reeks van gebods- en verbodsbepalingen. Het belastingsysteem dient te worden herzien en de burger moet worden gestimuleerd tot het respecteren van het leefmilieu. In tegenstelling tot de gangbare opinie, zijn individuele vrijheid, vrije markt en vrij initiatief wel degelijk verenigbaar met een duurzame milieuzorg en met een duurzame ontwikkeling. Wij hebben dit in deze begroting onvoldoende teruggevonden zodat wij ze ook niet zullen goedkeuren. **(Applaus)**

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer J. Van Looy (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de beide verslaggevers voor hun beknopte doch realistische weergave van de besprekingen in de commissie.

Vandaag bespreken wij de eerste echte begroting Leefmilieu van deze regering.

Er is, laat mij dat maar onmiddellijk zeggen, veel goeds in dit budget Leefmilieu en Natuurbehoud dat de nieuwe trend, ingeluid door voormalig milieuminister Kelchtermans, bestendigt. Nu wordt het toch stilaan

Van Looy

duidelijk dat er met de vorige minister een trendbreuk is ingetreden. Ik stel vast dat er stilaan een stevig milieubeleid wordt opgezet. De inspanningen voor de waterzuivering worden voortgezet, tenminste toch in de prioritaire bekkens. In de marge hierbij mag toch wel eens worden vermeld dat de discussie over Aquafin, die hier toch vrij levendig werd gevoerd, blijkbaar is stilgevallen. Ik vraag mij af waar de opposanten gebleven zijn.

Ook de bijzondere inspanning voor de aanleg van rioleringen door de gemeenten kan enkel maar als positief worden ervaren, zij het dat 500 miljoen frank toch niet te veel is. Voorts wordt er werk gemaakt van het operationeel maken van de oplossingen inzake de verwijdering en verwerking van afvalstoffen. Zeker voor deze sector is het moment van de waarheid stilaan aangebroken. Er moet namelijk worden nagegaan of de gekozen oplossingen wel degelijk efficiënt zijn.

Ik verwijs in dit verband naar collega Brouns. Ik stel vast dat ook in mijn arrondissement sinds een jaar bij een deel van de bevolking zeer selectief afval wordt ingezameld. Dat geeft 300 ton plastic per maand waarvan EKOL slechts 60 ton per maand kan afnemen. De rest wordt opgestapeld, nog niet verbrand. Maar, als dit nog een half jaar doorgaat, moet de selectieve ophaling worden stopgezet.

Mijnheer de minister, **u** moet hier dringend iets aan doen, anders verdwijnt de selectieve inzameling van huisvuil.

Het verheugt ons dat de huidige minister in zijn beleidsbrief spreekt van continuïteit. Over de verdere uitwerking, de verdere verfijning kunnen uiteraard vele vragen worden gesteld. Voor de CVP is een meer geïntegreerde aanpak noodzakelijk, namelijk de horizontale integratie als coördinatie van de verschillende beleidssectoren, en een verticale integratie als coördinatie tussen de verschillende beleidsniveaus. Concreet betekent dit dat alle beleidsbeslissingen,

op welk niveau dan ook, moeten worden getoetst aan het milieubelang en dat er een permanente dialoog op gang moet komen met alle betrokken sectoren.

Aangezien ik in juni 1992 heb gezien op het belang van een ruim maatschappelijk draagvlak, wens ik te vernemen welke verplichtingen België heeft aangegaan in het kader van de belangrijke internationale milieuconferentie van Bio ? Hoe zullen deze worden gerealiseerd ? Immers, duurzame ontwikkeling wordt heden als een credo beschouwd. De grote vraag blijft evenwel nog steeds hoe dit moet worden ingevuld. Het gaat thans niet meer om mooie woorden, maar wel om de vraag welke ontwikkeling wij willen realiseren.

Mijnheer de minister, met wie en waar zal **u** ter zake een gesprek willen voeren en op welke wijze kan zo spoedig mogelijk een consensus worden bereikt ?

De heffingen, gebaseerd op het jaar 1991, werden deze zomer verhoogd, maar **u** voorziet opnieuw een verhoging op basis van 1992, terwijl we de voorzieningen voor de volgende jaren nog niet kennen. Dat wijst erop dat ter zake een lange termijnvisie ontbreekt, wat voor alle economische sectoren zeer belangrijk is, ook de bedrijven zouden graag weten waar ze aan toe zijn. Trouwens, sommige bedrijven investeren tientallen tot honderden miljoenen frank in milieu en dienen daarenboven steeds meer heffingen te betalen, die eveneens vele miljoenen frank bedragen.

Mijnheer de minister, **u** zal waarschijnlijk ook bedrijven kennen die ingevolge deze toestand in moeilijkheden verkeren waarvan sommigen zelfs over kop kunnen gaan. Hieraan moet iets worden gedaan, liefst nog vandaag. Graag had ik uw visie ter zake gekend.

Het is niet verstandig eenzijdig een aantal maatregelen op te leggen vanuit een veronderstelde gekende definitie van duurzame ontwikkeling. Met het oog op een ruimer maatschappelijk draagvlak dient een do-
vemensgesprek te worden vermeden.

Integendeel, alle betrokkenen dienen niet enkel rond de tafel te zitten, maar ook aan het werk te gaan.

Het installeren van een stuur- of overleggroep wil niet zeggen dat er ook daadwerkelijk overleg wordt gepleegd. Verschillende maatschappelijke groepen vragen evenwel dat werkelijk naar hen wordt geluisterd. Enkel op die wijze zullen wij het maatschappelijk draagvlak kunnen verruimen.

Inzake de heffingen wens ik nog enkele opmerkingen te maken, enerzijds op principieel vlak en, anderzijds, met betrekking tot de toepassing ervan.

Sedert jaren stellen we dat de vervuiler moet betalen en dat de vervuiler een bedrag moet betalen dat proportioneel is met de grootte van de vervuiling. Forfaitaire heffingen mogen slechts uitzonderlijk en als overgangsmaatregel worden opgelegd. Het beginsel de vervuiler betaalt staat ook in het Europees milieubeleid voorop. In uw beleidsbrieven en in uw verklaringen in de commissie stelt **u** dat de sterkste schouders de zwaarste lasten moeten dragen. Dit principe hebben we in een andere context al meer gehoord, maar in het milieubeleid is dat totaal nieuw. Trouwens, mijnheer de minister, ik begrijp niet wat dit hier komt doen.

Aangezien thans het beginsel de vervuiler betaalt op wetenschappelijke bevindingen berust en de discussie over het gewicht van de K-factoren op gang is gebracht, mag men van dit beginsel niet afstappen, **zoniet** zouden wij tot een onzekere en mischien wel arbitraire toewijzing van de vervuiling komen. De bepalingen in het programmadecreet in verband met de thermische vervuiling zijn daarvan een voorbeeld. Immers, deze bepalingen slaan op alle koelwater, om het even of het al dan niet thermisch vervuult. Ik heb echter vernomen dat de minister het inzicht heeft dit recht te zetten.

Onze fractie is van oordeel dat het principe de vervuiler betaalt nog verder moet worden verfijnd. Wat denkt de minister daarvan ?

Van Looy

Ter herinnering herhaal ik — wellicht denkt de minister er ook zo over — dat het essentieel is deze heffingen wetenschappelijk met correcte cijfers en adequate gegevens te benaderen.

In verband met de discussie over de gezinsmodulering van de heffing op de waterverontreiniging bij de burgers wil ik de leden van de Vlaamse Raad er toch aan herinneren dat bijvoorbeeld een gezin met vier kinderen relatief meer betaalt dan twee samenwonenden. Gaat het daar om het principe de vervuiler betaalt of gaat het eerder om de sterkste schouders moeten de zwaarste lasten dragen? Onze fractie blijft erbij dat er een rechtvaardige sociale correctie moet komen en dat de enige rechtvaardige maatstaf hiertoe het aantal leden per gezin is.

De oorzaak van deze onrechtvaardige sociale correctie vinden we in het feit dat de minister de vervuiling aan het volume van het waterverbruik koppelt. Los van de vervuiling, zien we nu dat voor de gezinnen de kostprijs per kubieke meter water stijgt bij toenemend verbruik.

Voor een groot gezin, dat uiteraard meer water verbruikt dan een klein gezin, is de kostprijs per kubieke meter hoger dan voor een klein gezin. In de industrie wordt echter het omgekeerde principe toegepast: hoe hoger het waterverbruik, hoe lager de prijs per kubieke meter. Als drinkwater schaars is en er zuinig mee moet worden omgesprongen, dan moet dat voor iedereen gelden.

Wij moeten ons eveneens bezinnen over de toekomst van het MINA-fonds. Mijn opmerking over dit fonds sluit aan bij het vorige punt in verband met de heffingen. Door steeds meer uitgaven voor milieubeleid in dit fonds te stoppen, gaat een groot deel van het oorspronkelijke doel van dit fonds verloren. Het werd immers in de eerste plaats opgericht om de directe problemen inzake afvalwaterzuivering en afvalverwerking op te lossen. Voor dit doel werden deze gelden aan de burgers en de bedrijven toch gevraagd?

Wij stellen vast dat de investeringen voor waterzuivering ten dele worden teruggeschroefd; de uitvoering van het programma van OVAM loopt vertraging op omdat de minister zijn beleid steeds meer en meer financiert vanuit het MINA-fonds.

Wat wil en kan de overheid nog realiseren vanuit de algemene middelen en welke middelen van het MINA-fonds komen in aanmerking voor waterzuivering en afvalverwerking?

Ten slotte wil ik een probleem bespreken met betrekking tot de landbouw. U bent weliswaar minister van Leefmilieu maar u bent tegelijkertijd ook bevoegd voor Landrichting met als instrument de Vlaamse Landmaatschappij. Hierdoor heeft u een niet onbelangrijke impact op het landbouwstructuurbeleid en op de beslissingen van Aminoal. Dit alles geeft u de macht om te bepalen hoe de landbouw er in de toekomst zal uitzien. In feite beslist u wie wel mag boeren en wie niet.

Het vestigingsbeleid, de vergunningen en weldra het mestactieplan vormen inderdaad hier de bepalende factoren. In dit verband wil ik u enkele vragen stellen.

Ten eerste, in welke sectoren wordt de uitbreiding of de vestiging van een bedrijf om milieuredenen omwille van de aanwezigheid van een buur geweigerd terwijl het bedrijf beantwoordt aan de normen? Blijkbaar is dat alleen het geval in de landbouwsector.

Ten tweede, zonder wettelijke basis worden aanvragen inzake milieuvergunningen voor veehouderij onontvankelijk verklaard. De dossiers worden steeds opnieuw teruggestuurd omdat ze zagezegd onvolledig zijn. Vanuit het bestuur Milieuvergunningen worden zelfs bewijzen gevraagd met betrekking tot de mestafzet. Een mestafzet die pas moet worden gerealiseerd binnen 2 of 3 jaar. Ik vraag mij af wie de verantwoordelijkheid draagt voor deze heksenjacht, die het beleid totaal ongeloofwaardig maakt.

Ten derde, een belangrijk element in de beheersing van een verantwoorde

bemesting is de aanwezigheid van mestopslag met een voldoende grote capaciteit, zeker in de melkhouderij. Reeds deze zomer verklaarde u dat er een omzendbrief werd voorbereid om de problemen in verband met onder andere vergunningen en uitbollende bedrijven op te lossen. Is deze omzendbrief inmiddels klaar? Waarop wacht de minister om deze omzendbrief rond te sturen?

Ten vierde, de minister verklaarde meermaals dat hij opteert voor centrale mestverwerking. In Nederland werden dergelijke installaties gebouwd, die echter niet meer worden gebruikt omdat ze veel te duur zijn.

Ik vraag mij af of het de bedoeling is van de minister om de lasten te individualiseren en de lasten te collectivieren door aan alle veehouders geld te vragen om voor enkele honderden van hen mestverwerkingsinstallaties te bouwen.

Collectieve mestverwerking voor een beperkt aantal bedrijven biedt het voordeel dat de transportkosten wegvallen en dat de directe kosten individueel kunnen worden bepaald.

Ten vijfde, waarom werd in het voorjaar de LAT-regeling versoepeld? Het beleid is gewicht voor de druk die door enkele honderden industriële bedrijven werd uitgeoefend.

Een LAT van 50 procent kan niet werken omdat ze oncontroleerbaar is. Deze overgangsmaatregel vertoont een discontinuïteit en moet daarom ongedaan worden gemaakt.

Mijnheer de minister, waar blijft het mestactieplan? Dit plan moest reeds op 15 september van dit jaar klaar zijn. Het werd uitgesteld tot 15 november. Vervolgens voorzag men nog een maand voor overleg met het kabinet, met de stuurgroep en met Aminoal, VMW en VMM. We zijn inmiddels half december maar we hebben over het mestactieplan nog slechts geruchten opgevangen.

Er wordt geen oplossing geboden voor een concreet probleem, wij stellen integendeel vast dat de situatie verder verziekt. De functie van de Vlaamse overheid wordt overgeno-

Van Looy

men door de bestendige deputaties en de gemeentebesturen, die zonder richtlijnen of wettelijke basis een ad hoc beleid voeren voor de veehouderij.

Als het waar is wat we over het mestactieplan horen, betekent dit het einde van de familiale veehouderij. De gevolgen van dit mestactieplan zullen zwaarder zijn dan deze van het akkoord tussen de Verenigde Staten en de EG in het kader van de GATT-onderhandelingen. U weet nochtans, mijnheer de minister, hoe scherp de boeren hier tegenover staan.

Ik eindig dan ook met een landbouwterm : mijnheer de minister, u zal oogsten wat u gezaaid hebt.

De voorzitter : Minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, wat de heer Van Looy in zijn besluit verklaart, is paniekzaaierij .

Het mestactieplan is tot op heden nog niet besproken. Het is zelfs nog niet in mijn bezit. Er zijn momenteel alleen nog maar administratieve voorstellen.

De discussie over het mestactieplan met alle betrokkenen – de landbouwsector, de milieusector en alle administraties – moet nog worden aangevat. Toch verklaart de heer Van Looy vandaag : De gevolgen van dit mestactieplan zullen zwaarder zijn dan deze van het akkoord tussen de Verenigde Staten en de EG. Einde citaat.

Mijnheer Van Looy, misschien wil u wel dat morgen alle landbouwers op straat komen voor een beslissing die nog niet genomen is, maar ik vind het onrechtvaardig dat u dit vandaag op deze manier zegt. Ook ten opzichte van de landbouwers is het een verdraaien van de informatie.

Ik herhaal dat ik nog geen beslissing heb genomen in dit verband. Integendeel, gezien het belang van de sector heb ik mij heel voorzichtig uitgelaten en heb ik het mestactieplan

teruggestuurd om het te concretiseren. Ik heb eraan toegevoegd dat alle betrokkenen aan bod zullen komen en dat er een grondig overleg zal zijn.

Ik hoop dat u deze uitleg aanvaardt.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer J. Van Looy : Mijnheer de minister, ik aanvaard die. Ik stel alleen vast dat er lekken zijn en dat er artikels in kranten verschijnen die achteraf niet worden ontkend. Daardoor ontstaat paniek bij duizenden jonge landbouwers.

Minister N. De Batselier : Door dergelijke verklaringen ontstaat er paniek.

De heer J. Van Looy : Een maand geleden heeft er op de eerste bladzijde van De Standaard een artikel gestaan waarin wordt vermeld dat u een totale uitbreidingsstop overweegt.

Minister N. De Batselier : Daar heb ik helemaal niets mee te maken.

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord.

De heer W. Verreycken (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, het verheugt me dat ook de nieuwe Vlaamse overheid milieuafspraken maakte met de bedrijfswereld, inplantingsnormen bepaalde en herverwerkingsbepalingen invoerde. Menselijke kennis wordt nu eindelijk aangegrepen om verkwisting tegen te gaan.

Het oogmerk is dus goed. Dit goede oogmerk mag echter niet bezwaard worden met burgerbestrafende extra lasten, zoniet dreigt de burger zich, omwille van de middelen ook af te zetten tegen het beoogde doel, wat spijtig zou zijn.

Ik bedoel wel degelijk dat ik de slechte chantage-politiek van de groen-rode leden afwijs. Zij misbruiken de tweederde noodzaak in de Belgische Kamers om Vlaanderen te onderwerpen aan een Agalev-belasting. Deze belasting, waarvoor Vlaanderen geen eisende partij was, wordt nu vanuit Belgische cenakels opgelegd aan burgers die nochtans aan de hoede van deze regering werden toevertrouwd.

De Belgische Agalev-belasting moet worden aangekaart bij deze begrotingsbespreking omdat zij bovenop de milieueffingen en taksen komt die in dit begrotingsvoorstel zitten. Deze onnodige en ook ongevraagde Agalev-belasting vermindert het besteedbare inkomen van Vlaamse burgers, verzwakt het functioneren van de werkverschaffende bedrijven, en belast het goede milieudoel met een slecht odium.

Het is trouwens helemaal niet ondenkbaar dat Vlamingen een regelrechte eco-indigestie zullen overhouden aan de gemeentelijke milieueffingen, de provinciale milieueffingen, de gewestelijke milieueffingen, en de recentste Belgische vondst : de Agalev-belasting.

Het is evenmin ondenkbaar dat Vlamingen van politici zullen eisen dat deze een ecotaks op zichzelf zouden heffen. Indien iemand door hen als belastend voor de leefomgeving van Vlamingen wordt beschouwd, dan zijn het wel de last-opleggende politici.

Ik word in dit standpunt bijgevallen door de arbeiders van een drietal Vlaamse bedrijven die op het ogenblik in Brussel betogen en die de partijsecretariaten bezoeken van de nieuw gevonden meerderheidspartijen die zich achter deze Agalev-belasting scharen.

Ik vraag dan ook aan de Vlaamse minister van Leefmilieu om de Belgische regering, de Belgische belastende kasteelonderhandelaars, erop te wijzen dat Vlaanderen genoeg heeft aan de eigen milieubelasting. Dat Vlaanderen geen nood heeft aan een Belgische groen-roze schoonmoeder die nieuwe belastingen opdringt. Dat Vlaanderen geen nood geeft aan afpersingspraktijken, die een door Wallonië gevraagde belasting onder milieuvermomming ook opleggen aan Vlaanderen. Het zogezegde Vlaamse beslissingsrecht inzake milieubeleid, én inzake de instrumenten daartoe, werd hier schaamteloos weggelachen. Weggelachen door groen-rode leden van deze Raad !

Ik vraag aan de Vlaamse minister om

Verreycken

bij de Belgische voogdijoverheid tussen te komen, teneinde de Agalev-belasting af te wijzen.

Enkel dan kan zijn **bevoegdheidsin**vulling enige schijn van geloofwaardigheid behouden.

Collegae, een nieuwe werkgroep, aangekondigd door de Vlaamse regering op 24 juni van dit jaar, moet milieuheffingen evalueren. Ik zou zeer graag vernemen van de minister hoever de activiteiten van deze werkgroep reeds vorderden ?

Deze werkgroep zou immers kunnen aantonen dat de bestaande **werkings**-mogelijken van de minister voldoende zijn en dat deze niet moeten worden uitgebreid met de genoemde taks.

Tenslotte is niemand gediend met om de haverklap veranderende **windrichtingen**. Dergelijke wispelturigheid zou op de duur het maatschappelijke draagvlak en de goede wil die bij de bevolking leeft ten opzichte van de milieuproblematiek, ondergraven. Deze laatste zinnen, collegae, zijn niet van mij. Het zijn letterlijk geciteerde zinnen van de minister in de commissie.

Op enige consequentie met deze uitspraak durf ik aandringen, evenals op de consequentie met de indrukwekkende beleidsbrief, die regelrecht in een cryptisch wetstraatees laat lezen : de diverse instrumenten, regelgeving en normering — financiële instrumenten — en communicatieve sturing, zullen in bepaalde situaties het produktgericht milieubeleid vorm moeten geven. Vooral het economische instrumentarium dient te zorgen voor een internalisering van de sociale kosten. Einde citaat. En verder valt te lezen : sensibilisering en voorlichting zijn daartoe de instrumenten. Einde citaat.

Sensibilisering en voorlichting dus, geen bestraffing, geen ongevraagde belasting op grond van deze chaotische en onleesbare omschrijving.

Indien ooit toch een dergelijke heffing noodzakelijk zou blijken, dan

moet de noodzaak ervan worden aangetoond door een ernstige **milieubalans** van het geviseerde produkt. Een heffing, een belasting, een accijns, mogen nooit voortvloeien uit een koehandel met electorale oogmerken.

Collegae, de vervuiler moet betalen, dat werd hier ook gezegd. Onder deze slagzin wordt nogal eens het milieubeleid gevoerd.

Concreet : heeft de minister reeds onderhandelingen gevoerd met grote vervuilers, teneinde hen te laten betalen ?

Ik bedoel dan bijvoorbeeld de Waalse overheid, die vervuild water naar Vlaanderen laat stromen, onder het motto : Vlaanderen zal wel reinigen ! Dat hierdoor de belangrijke waterverdragen met Nederland worden gehypothekerd, zal Wallonië een zorg zijn.

Werden onderhandelingen aangeknoopt met de Duitse storters van nucleair afval, en met de Nederlandse storters van ondefinieerbare chemische vuiligheid ?

Denkt de minister aan het opleiden van ambtenaren die zich specifiek met deze grensoverschrijdende milieudelicten moeten bezighouden ? Werd voor deze opleiding de budgettaire ruimte voorzien ?

In de regeringsverklaring van deze regering lees ik : De Vlaamse regering zal een voorttrekkersrol spelen in het Europees milieubeleid. Einde citaat. Mijn vraag naar internationale contacten teneinde de vervuiler te laten betalen, zelfs indien de vervuiler een Waal is, moet beluisterd worden als een vraag naar de wijze waarop u de intenties, vervat in de regeringsverklaring wil invullen.

De Europese richtlijnen inzake waterkwaliteit kunnen pas gevolgd worden, indien Wallonië Maas en Schelde niet langer vervuult. De motie van aanbeveling van mevrouw Dua, waarin de waterkwaliteit als prioritaire doelstelling wordt aangemerkt, en waarover wij straks moeten stemmen, kan dus best verzonden worden naar haar Waalse Ecolo-collegae, die

er niet in slagen de eigen stromen te zuiveren. Indien Agalev er zelfs niet in slaagt de eigen partijcollegae aan te zetten tot waterzuiverende initiatieven, zijn vermanende vingertjes in Vlaamse richting volledig uit den boze.

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé : Mijnheer Verreycken, op uw uiteenzetting betreffende de Agalev-belasting heb ik niet gereageerd, omdat ik ze beneden alle peil vond.

Collega, er stroomt jaarlijk een enorme vuilvracht van Vlaanderen richting Nederland. Dat is een feit. Zal u dan ook beweren dat er een complot bestaat van Vlamingen die bewust hun afval richting Nederland laten stromen ? Is dat dan uw redenering ? U moet immers consequent zijn en uw redenering doortrekken.

Ik zal u, ter informatie, een lijst bezorgen van alle initiatieven van Ecolo inzake afvalwaterzuivering en inzake leefmilieu. U zal verwonderd zijn. **(Samenspraak tussen de heer Van den Eynde en de heer Barbé)**

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord.

De heer W. Verreycken : Uiteraard apprecieer ik de opmerking van een door zichzelf benoemde imam van de ecocultus, maar ik zal mijn visie op het Vlaamse natuurbeleid daar niet door laten beïnvloeden.

Mijnheer de minister, een belangrijk stuk van uw verantwoordelijkheid betreft het natuurbehoud. In de nabije toekomst zal heel wat waardevol natuurgebied, tot nog toe beheerd door uw Belgische collega, de minister van Landsverdediging, vrijkomen. Indien de hervormingsplannen van minister Delcroix doorgaan, zal u de gelegenheid krijgen Vlaanderen te verrijken met nieuwe natuurgebieden die niet langer enkel mogen worden benut door bevoorrechte militairen. In de marge wil ik er hier graag op aandringen dat ook de Britse bezette gebieden in de Kempen onder het natuurbeheer van Vlamingen zouden worden geplaatst opdat niet

Verreycken

langer een staplied zou moeten worden aangepast als : Kempenland, aan de Britse kroon, afgestane perel.

Dat is een goede suggestie in de richting van een goed natuurbeheer.

Voor het beheer van deze ex-Belgisch-militaire en ex-Brits-militaire natuurgebieden bestaat reeds een voorbeeld. Het waardevolle ex-paradomein de Hoge Rielen in Lichtaart werd toegewezen aan de Vlaamse jeugdwerking. Ik weet dat dit domein behoort tot de bevoegdheid van iemand anders in deze regering, maar ik vind het een goed voorbeeld. Deze zorgt voor een beschermd natuurge-deelte en neemt ook een belangrijke milieu-opvoedende taak op zich. De duizenden jongeren die jaarlijks Hoge Rielen voor kortere of langere tijd bezoeken, worden geconfronteerd met de noodzaak aan respect voor de natuur en respect voor de leefomgeving.

Het lijkt me aangewezen dat ook de vrijkomende militaire terreinen aan een jeugdig beheer zouden worden toevertrouwd alvorens een parallel beleidscircuit chantagetaksen kan opleggen die het wandelen zouden belasten onder het alibi van milieubescherming.

Heeft de minister in budgetruimte voorzien om deze vrijkomende terreinen te verwerven, binnen de 355 miljoen frank bestemd voor wer-ving ? Het is immers beter deze evolutie te voorzien dan achter de gebeurtenissen aan te hollen.

Nog steeds in het kader van natuurbehoud, verneem ik graag van de minister of hij het landschapsmonument, dat Voeren ongetwijfeld is, opneemt in zijn lijst van te beschermen gebieden.

Voor zover mijn informatie strekt, is Voeren een onvervreemdbaar deel van Vlaanderen. De natuur-waardevolle holle wegen waarnaar het commissieverslag verwijst, samen met de brongebieden en het typische vakbouw-werk, moeten een beslissing beïnvloeden. Hierbij horen geen communautaire overwegingen, hoe

graag sommige van uw Belgische collega's ook Voeren zouden wegschenken. De Vlaming in Voeren en het Vlaamse landschapserfgoed in Voeren, moeten niet verweesd blijven. Uw verantwoordelijkheid moet daar ten volle kunnen gelden.

Ik verneem dan ook graag of u in een begrotingsruimte voorziet voor de bescherming van delen van Voeren, als landschappelijk waardevol gebied ?

Mijnheer de minister, afvalberging en -verwerking neemt in uw beleidsbrieven en uiteraard ook in uw begroting een belangrijke plaats in. Lezing van het laatste nummer van Actua, het tijdschrift van Niras en Belgoprocess geeft meer informatie over de intentie tot het storten van radioactief afval. Vermits beide organisaties Belgisch denken, moet dit afval in Vlaanderen worden gestort. Enkel de Boomse kleilaag onder Mol-Dessel zou in aanmerking komen voor het wegwerken van 20.500 kubieke meter afval dat geïsoleerd moet worden van mens en leefmilieu gedurende, ik citeer : enkele honderdduizenden jaren. Einde citaat.

Werd de minister betrokken in de besprekingen over deze stortingen ? is hij het ermee eens ? In hoeverre worden de streekbewoners in hun eigen taal geïnformeerd over de evoluties ?

Het zou mijns inziens aangewezen zijn om de verslagen van het symposium over de berging van radioactief afval, dat doorging in het Antwerpse provinciehuis van 19 tot 23 oktober 1992 in het Nederlands ter beschikking te stellen van geïnteresseerde Vlamingen, al dan niet bewoners van de geïnteresseerde streek. Voor vertaling van die documenten, evenals voor vertaling van een Engelstalige, nochtans Belgische, brochure over diepteberging, moet budgettaire ruimte worden gemaakt.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Verreycken, ik ben niet bevoegd voor dat soort dingen.

De heer W. Verreycken : Neen, maar ik neem aan dat uw druk op een nationaal collega een zeer be-

langrijke stimulans in de juiste richting zal zijn. Streekbewoners richten zich tot de minister die voor milieubeleid bevoegd is. **(Onderbreking door minister De Batselier)**

Uw beïnvloeding kan in alle mogelijke richtingen gaan. De doorzichtigheid voor de burger moet hier primeren op het formalisme. Indien hij zich wendt tot een lid van de regering moet hij een antwoord kunnen krijgen. Voor vertaling van informatie moet budgettaire ruimte kunnen worden vrijgemaakt opdat iedereen ernstig zou kunnen worden geïnformeerd. De burger heeft geen boodschap aan de hoogste ingewikkelde taalstructuren en bevoegdheidsverdeling die ons land kent.

Mijnheer de minister, ik wil hier niet ingaan op alle aspecten van uw verantwoordelijkheid.. Tijdsbeperving belet me om bijvoorbeeld te praten over manifeste geluidshinder. Het is nochtans aangewezen dat politiemensen niet enkel worden uitgerust met snelheidsmeters maar ook met decibel-meters. Wie immers de gezondheid van anderen schaad, moet daarvoor ter verantwoording kunnen worden geroepen. Ik neem me voor hierop in een commissievergadering terug te komen.

Ik vat mijn vragen kort samen :

Ten eerste, zal de minister de ongevraagde Agalev-belasting afwijzen ?

Ten tweede, hoever staan de werkzaamheden van de werkgroep van 24 juni 1992 ?

Ten derde, werden ambtenaren opgeleid om grensoverschrijdende milieuvuilers aan te pakken ?

Ten vierde, bestaat een begrotingsruimte voor het verwerven van ex-militaire domeinen ?

Ten vijfde, zullen waardevolle delen van het Vlaamse Voeren extra aandacht krijgen ?

Ik ben ervan overtuigd dat enkel in een onafhankelijk Vlaanderen de opdrachten tot bescherming van het natuurlijke erfgoed volledig kunnen worden uitgeoefend. De gebeurtenissen tonen immers overduidelijk aan

Verreycken

dat de Belgische voorgij de Vlaamse minister handicap.

In afwachting van de onafwendbare boedelscheiding, is het evenwel noodzakelijk dat u tijdelijk het natuurbeheer waarneemt. Onze kinderen mogen geen chaos erven, zoals misschien wel de bedoeling is van oude unitaristen.

De verantwoordelijkheid voor het doorgeven aan de volgende generaties van een onvervuild Vlaanderen, berust nu bij een overgangsraad, bij overgangsministers.

Om een toekomstige vrije Vlaamse republiek niet op te zadelen met leefomgevingsproblemen, is controle van die overgangsminister noodzakelijk.

Maar dan wel vanuit een visie op Vlaamse onafhankelijkheid, en niet vanuit een vreesactie van Belgische onderdanigheid, zoals gedemonstreerd door de actuele regeringssamenstellende partijen. **(Applaus bij het VB)**

De voorzitter : De heer Timmermans heeft het woord.

De heer J. Timmermans (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het is met het milieu erger gesteld dan wij doorgaans weten of durven erkennen. Geregeld krijgen wij met nieuwe, kwalijke milieu-erfenissen uit het verleden te maken. De kwalijke gevolgen van Tsjernobyl laten zich nu steeds meer voelen. Het aantal kankers als gevolg van het massaal gebruik van asbest zal binnen 20 jaar een triest hoogtepunt bereiken. Een belangrijk aantal van de bossen in België, en we hebben er reeds zo weinig, zijn door zure regen aangetast. De schade aan gebouwen, de erosie van de bodem, de uitputting van de grondstoffen en de aantasting van onze gezondheid betekenen niet alleen een verarming van mens, natuur en cultuur maar vormen ook een bedreiging voor onze traditionele sociale en economische doelstellingen met name een goede gezondheid, een degelijke sociale bescherming, een stabiele job en een redelijk inkomen voor iedereen.

Als wij ons niet ten volle met het milieu bezig houden, dan zal, goedschiks of kwaadschiks, het milieu zich met heel ons doen en laten bezig houden. De keuze tussen milieu of welvaart, tussen milieu en werkgelegenheid is op termijn gezien dan ook een valse keuze. Dat betekent niet dat er in deze overgangsfase geen spanningen en conflicten zullen zijn. De Boerenbond heeft zich nog lang niet verzoend met de ecologische landbouwcriteria die door de milieubeweging worden voorgesteld. Bij Electrabel en veel intercommunales is een steeds toenemend energieverbruik nog altijd een lovenswaardige doelstelling. Veel automobilisten staan nog altijd liever 20 minuten in de file dan te moeten wachten op trein, tram of bus. Dat heeft veel, zoniet alles, te maken met macht en gewoontes of, om het wat ingewikkelder te zeggen, met structuren en mentaliteit. De socialistische beweging weet waarover het gaat als er over macht en structuurhervorming gesproken wordt. Voor de SP is het milieu het belangrijke draagvlak voor een eerlijk verdeelde welvaart.

De SP-fractie is er dan ook over verheugd dat het departement Leefmilieu en Natuurbehoud in het Vlaamse Gewest voor de eerste maal wordt geleid door een socialistisch minister. Wij rekenen op zijn doortastendheid, zijn persoonlijkheid en zijn gekende zin voor realisme om het beleid fundamenteel bij te sturen.

Dit beleid, samen met de accentverschuivingen die in deze begroting werden opgenomen, wijzen erop dat men in de goeie richting evolueert. De vraag van mijn CVP-collega's naar een geïntegreerde aanpak staat inderdaad centraal. Ook onze fractie had een dergelijke aanpak reeds aan de vorige minister van Leefmilieu voorgesteld. Wij menen dat het geïntegreerd milieubeleidsplan, zoals het nu in de beleidsbrief van de minister naar voren komt, een goede aanzet is. Onze kritiek op de vorige CVP-minister bestond er precies in dat deze geïntegreerde aanpak onvoldoende tot uiting kwam in zijn beleidsplannen. Ik stel dus met genoegen vast dat ditzelfde geluid nu ook van

de CVP-fractie komt. Ik sluit mij niet alleen aan bij deze vraag, maar weerleg eveneens de kritiek dat de huidige minister daar geen oog voor zou hebben. Het is immers in zijn milieubeleidsplan opgenomen, waarin zelfs wordt gepleit voor een nog meer brongerichte aanpak door middel van een efficiënte en pragmatische planning.

In verband met de waterzuiveringsproblematiek zegt de minister dat de waterkwaliteitsdoelstelling zoals de Vlaamse regering die op 21 oktober 1987 heeft vastgelegd niet zal worden gehaald. Euforie is op dit gebied dan ook totaal ongepast. Gelukkig kennen we nu een geïntegreerde bekkenaanpak. Deze moet toelaten om — weliswaar pragmatisch — efficiënter op te treden met de verschillende miljarden frank overheidsgeld die in dat opkuisbeleid nog steeds noodzakelijk zijn. Ondanks onze inspanning om brongericht te werken, is dit opkuisbeleid inderdaad noodzakelijk. Het beleid kan slechts succesvol zijn indien zo efficiënt mogelijk wordt omgesprongen met de beperkte middelen waarover de overheid beschikt.

Om deze reden zijn wij dan ook tevreden over de geïntegreerde bekkenaanpak, evenals over het feit dat ook kleinschalige waterzuiveringsprojecten een kans krijgen. Ik verwijs hiervoor onder meer naar het Denderbekken, waar de minister reeds een beslissing heeft genomen voor kleinschalige projecten zoals Zandbergen en Appelsterre-Eichem en waar de verschillende bekkencomités ook ruimte krijgen om zelf voorstellen te formuleren.

Wij zijn ook verheugd over de vraag van de verschillende fracties naar een versnelde aanpak op het vlak van de realisatie van nog ontbrekende gemeentelijke rioleringen. Het circuit moet inderdaad worden gesloten en de beslissing die weliswaar nog moet worden geconcretiseerd in een besluit van de regering om hiervoor 500 miljoen frank extra te reserveren, is inderdaad een stap in de goede richting. De rioleringsgraad in Vlaanderen bedraagt immers amper 60 procent.

Timmermans

Het investeringsprogramma ten belope van 6 miljard frank per jaar dat de minister nu voorziet, is zeer belangrijk. Het moet inderdaad toelaten in het Vlaamse Gewest ondermeer de rendabiliteit van onze waterzuiveringsinfrastructuur te optimaliseren.

De hoegrootheid van de milieuheffingen hebben uiteindelijk toch een sturend effect om de industrie ertoe aan te zetten brongericht te werken en desnoods zelf te zorgen voor een eigen waterzuiveringsinfrastructuur.

De doelstellingen inzake de kwaliteit van het milieu worden door dit sturend element eveneens in de hand gewerkt. Dit is trouwens noodzakelijk gezien de engagementen die door het Vlaams Gewest werden aangegaan ingevolge de ondertekening op federaal vlak van de akkoorden van de Noordzeeconferentie. De minister is bijgevolg verplicht normerend op te treden inzake vergunningen, waterzuiveringscontrole enzovoort.

De effectiviteit van dit alles moet in de hand worden gewerkt door een zeer strenge controle. Het is dan ook goed dat door de Vlaamse administratie mensen en middelen worden ingezet om tot effectieve controlemogelijkheden te komen.

In de beleidsbrief is ook vermeld dat inzake milieuhandhaving nog verder moet worden gewerkt teneinde op federaal en regionaal niveau meer doortastend te kunnen optreden, dit in samenspraak met de milieu-inspectie en de verschillende parketten.

Wat de hoogte van de heffingen en de vraag vanuit het bedrijfsleven betreft, is het duidelijk dat de minister, zoals uit de beleidsbrief blijkt, geen milieubeleid wenst te voeren dat tot een economisch kerkhof zou leiden. In de commissie en in zijn beleidsbrief zei de minister dat er een evaluatie van de milieuheffingen komt. Er is met dit doel een werkgroep opgericht. Bij de laatste discussies met het bedrijfsleven bleek dat bepaalde sectoren een saneringsstrategie en op termijn ook milieudoelstellingen wil-

len onderschrijven. Op basis van een voorstel van de commissie-Boeken met betrekking tot de milieuconvenant, kunnen er duidelijke afspraken komen voor de toekomst. Door het onderschrijven van een saneringsstrategie kan men een overeenkomst bepalen met de sectoren die tijdelijk in moeilijkheden verkeren. De vraag naar de hoogte van de heffingen moet verder worden besproken, omdat dit aanzet tot aanpassen van het beleid op basis van de reactie vanuit de industrie. Als het waterzuiveringsbeleid slaagt, wat wij allemaal hopen, zal de hoogte van de heffingen voor financiering verminderen. Er zal dus ook in de toekomst een belangrijke inspanning vanuit de algemene begroting moeten worden geleverd om de financiering van openbare initiatieven inzake waterzuivering en het functioneren van de stations mogelijk te maken. Ik geloof dat de minister om die reden in de toekomst ruimte wil verkrijgen om de nodige financiële middelen te plannen.

De heer A. Denys : Collega, ik geloof dat het waterzuiveringsbeleid niet zal slagen zolang Aquafin niet zelf de gemeentelijke rioleringen aanlegt. Er bestaat nog steeds een zeer grote discrepantie tussen wat Aquafin wil en wat de gemeenten aanleggen. Zolang dit niet beter op elkaar wordt afgestemd, geloof ik niet dat er echt resultaat zal worden geboekt.

De heer J. Timmermans : Mijnheer Denys, de minister levert een inspanning door 500 miljoen frank te plannen voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen die onmiddellijk op de Aquafin-strategie aansluiten. De planning van deze strategie werd door de minister en de Vlaamse regering goedgekeurd. De minister moedigt gemeentelijke initiatieven aan middels een technisch goedgekeurd programma. Hij wil immers dat de gemeentelijke initiatieven en de collectoren of persleidingen op elkaar worden afgestemd. Ik ga principieel akkoord met uw benadering, maar er wordt effectief aan gewerkt.

Dan komen we bij het probleem van de vaste afvalstoffen. Het is duidelijk dat de afvalberg niet verkleint, inte-

gendeel zelfs. Bovendien hebben wij de afvalstromen niet onder controle. Volgens ons moet de OVAM dringend meer werk maken van het voorkomen en beheersen van de afvalstromen. Opdat het milieuconvenant met de gemeenten inzake gescheiden ophaling en recyclage zou slagen, is het dringend noodzakelijk dat de OVAM opgedragen wordt een markt te creëren voor de gescheiden opgehaalde en te recycleren producten. Dat is nog steeds de grote oorzaak van de ontmoediging van de gemeentebesturen. Nadat men het afval gescheiden heeft opgehaald, weet men immers geen blijf met de producten die voor herverwerking of recyclage in aanmerking komen.

Uiteraard kunnen wij maar slagen indien wij produktgericht en brongericht werken, ook waar het vaste afvalstoffen betreft. De SP wil er geen onduidelijkheid over laten bestaan dat de ecotaksen voor haar een krachtig instrument vormen voor een ecologisch produktbeleid. Wij spreken ons uit voor het principe.

De heer A. Denys : Wat denkt u dan over de bedreigde werkgelegenheid ?

De heer J. Timmermans : In de inleiding heb ik reeds gezegd dat het hier over een valse tegenstelling gaat. Op dit moment bevinden wij ons in een overgangsfase en moeten er moeilijke klippen worden omzeild. Als we het Sociaal bekijken kunnen wij niet anders dan hiermee rekening houden. Als wij de balans opmaken van de alternatieven inzake ophaling, recyclage en nog andere milieugerichte, ecologisch verantwoorde initiatieven, kan hieruit zeker belangrijke vervangende werkgelegenheid ontstaan. In de overgangsfase kennen wij nu inderdaad problemen in specifieke sectoren. Dit moeten wij pragmatisch benaderen. De reeds bekende interventie van de minister — en daarmee zitten wij weer bij de conventanten — was een stap in die richting en had tot bedoeling het zeer goede ecologische principe van de ecotaks realistisch aan te pakken.

De heer A. Denys : Mijnheer Timmermans, ik wil u niet langer onderbreken, maar één ding moet mij nog van het hart.

Denys

Ik verwonder mij over het invoeren van ecotaksen op nationaal niveau, waar het ganse milieubeleid is regionaliseerd. Wij zijn bezig met de staatshervorming, wij kunnen nu met een tweederde meerderheid veranderingen tot stand brengen. De produktie wordt gecontroleerd op het niveau van de gemeenschappen en de gewesten en dit gebeurt aan de hand van milieuconvenanten. Op een ander niveau, het nationale, waarop men na de ontubbeling van het mandaat minder invloed zal hebben dan voorheen, kan men een totaal ander beleid gaan voeren. Ik begrijp niet waarom men de staatshervorming niet aangrijpt om dit alles op hetzelfde niveau te brengen. Ik ben vragende partij, ik wil deze bevoegdheid volledig aan het gewest toebedeeld zien.

Men heeft het er dikwijls over bevoegdheden samen te bundelen. Ik stel vast dat men inzake milieu twee verschillende instrumenten hanteert op de onderscheiden niveaus. Het instrument van de fiscaliteit wordt gehanteerd op nationaal vlak, het instrument van de convenanten op gewestelijk vlak. Ik geloof in dit laatste. Ik betreur deze dubbelzinnigheid en zal in de commissie voor de herziening van de grondwet, voor de institutionele hervormingen en voor de regeling van conflicten een voorstel indienen om deze bevoegdheid volledig toe te wijzen aan gemeenschappen en gewesten.

De heer J. Timmermans : Mijnheer Denys, u moet toch weten dat het produktbeleid een Europese bevoegdheid is ! Wij moeten ons aanpassen aan het nationale vlak, omdat wij verplicht zijn daarover ook Europees een overeenkomst te bereiken.

De heer A. Denys : U voert de ecotaksen in tegen de EG en zonder de EG ! Men heeft de zaak op Europees niveau onderzocht en geraakt er niet uit. U kan dit even goed in de staatshervorming aan bod laten komen.

De heer J. Timmermans : Uw partij grijpt nu zelfs mogelijke bezwaren van de EG aan ter bestrijding van de

ecotaks. U geeft daarmee zelf een argument om deze bevoegdheid op het niveau van de EG uit te oefenen. Daarom ook zeggen wij dat er van concurrentievervalsing geen sprake meer zal zijn, als dit Europees geregeld wordt. Deze bevoegdheid kan dan ook niet aan een lager niveau worden toegewezen. Dat is echter een andere discussie.

Over de relatie tussen convenanten en ecotaks heb ik ook nog iets te zeggen. De drie gewesten hebben voor verpakkingsafval reeds overeenkomsten afgesloten met het bedrijfsleven. Deze verpakkingsconvenanten werden tot nu toe weinig concreet uitgewerkt, om nu al te kunnen uitmaken of de beoogde resultaten worden gehaald. Daaraan moet iets gebeuren, zelfs los van de ecotaks.

De SP is ervan overtuigd dat milieuconvenanten onder strikte voorwaarden een goed instrument kunnen zijn. Nochtans bieden de reeds bestaande te weinig garanties. Een solide en aangepaste wettelijke regeling kan dat verhelpen. Het is dus aangevoerd om na de discussie over de ecotaks het voorstel van de commissie Bocken over de milieuconvenanten opnieuw boven te halen.

Mijnheer de minister vice-president, uw aangekondigde decreet op de afvalstoffen is inderdaad dringend noodzakelijk om een afvalstoffenboekhouding per bedrijf en de meldingsplicht van de bedrijven uit te breiden. Even noodzakelijk is echter het bodemdecreet om eindelijk paal en perk te stellen aan de nitraat- en fosfaatverontreiniging. Het mestoverschot vormt een enorm probleem en het strikter gebiedsgericht vergunningsbeleid dat de minister tegen de uitbreiding van de veestapel wil voeren, is bijgevolg een fundamentele ingreep. De SP heeft er telkens op gehamerd dat de installatie van de moeilijk werkende **mestbank** slechts een doekje voor het bloeden is dat niets fundamenteels oplost. Sommigen zouden best eens in eigen boezem kijken vooraleer de minister scherp aan te vallen. Tenslotte draagt de thans bevoegde minister ter zake geen enkele verantwoordelijkheid, behoudens dat hij wel de beslissing

tot oprichting van de **mestbank** mee collegiaal in de Vlaamse regering heeft goedgekeurd. Het anders voorstellen is de waarheid geweld aandoen.

De mestverwerking blijft misschien een te dure oplossing, maar waarschijnlijk ook een noodzakelijke. Er moet dus zeer snel een mestactieplan ter bespreking in de commissie worden ingediend.

Wij verheugen er ons voorts over dat de minister inspanningen wil leveren om in het kader van een natuur- en groenbeleid een samenwerking met de natuur- en milieuverenigingen op het getouw te zetten voor de aankoop van meer natuurreservaten met het oog op de verwezenlijking van de Groene Hoofdstructuur. Wij waarderen trouwens zijn initiatief om, zolang die structuur nog niet is vastgesteld, te werken met ecologische impulsgebieden.

Hij verdient bovendien alle lof voor zijn aandacht voor de regionale landschappen. Zo werd in mijn streek de Dender-Mark erkend als een regionaal landschap. Daarbij gaat hij in zijn beleid ervan uit dat dank zij de gemeentelijke betrokkenheid de gemeenschap in feite een controle uitoefent op het behoud van onze natuurwaarden.

De SP is onvoorwaardelijk eisende partij om het beheer en de controle van de watervoorzienssector in openbare handen te houden. Zij vindt het onverantwoord dat de privé-sector, enkel en alleen omwille van rendabiliteit, een greep naar de macht zou doen. Zij is tegen de privatisering van deze levensbelangrijke sector.

Ten slotte, het begrip duurzame ontwikkeling wordt inderdaad nogal gemakkelijk gehanteerd zonder dat het echt ingevuld is. Ik dring er bij de minister op aan om aan de door ons in Rio ter zake onderschreven doelstellingen een concrete toepassing op gewestvlak te geven.

De SP zal trouwens een initiatief nemen om de Agenda 21 een gemeentelijke toepassing te geven.

Een sensibilisering van de bevolking,

Timmermans

hoe beperkt ook, kan bijvoorbeeld gebeuren via de gemeentelijke milieuraden. Bovendien kunnen de gemeenten bij overheidsbestellingen of werken in gemeentelijk beheer verbieden om tropisch hardhout te gebruiken. Deze kleine dingen doen de mensen nadenken over hun leefpatroon.

Mijnheer de minister, ik vraag dan ook positief te reageren op dit SP-voorstel.

De SP zal uw begroting en uw beleidsbrief goedkeuren. **(Applaus)**

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zal in de eerste plaats het beleid van deze regering bekijken vanuit een ecologische invalshoek en vervolgens zal ik het specifiek hebben over het beleid van de minister.

Hoe ecologisch is het beleid van deze regering ?

De heer Timmermans heeft zojuist reeds aangetoond dat het slecht is gesteld met het leefmilieu. We moeten dus alle middelen en mensen mobiliseren om er iets aan te doen.

Dat is niet enkel de taak van de minister van Leefmilieu maar van alle ministers. Daarover ontstaat evenwel stilaan maatschappelijke consensus.

Het begrip duurzame ontwikkeling is een toverwoord in de leefmilieudiscussie. Tegenwoordig hoor ik meer en meer spreken over duurzame groei. Het afgezwakte begrip duurzame ontwikkeling vond men nog terug in de regeringsverklaring van 30 januari, maar niet meer in de regeringsverklaring van 20 oktober.

Dit is waarschijnlijk geen toeval, want de begroting 1993 staat in tegenstelling met duurzame ontwikkeling.

Er worden de volgende jaren opnieuw honderden miljoenen frank uitgetrokken voor nieuwe wegen. In

het land met het dichtste wegennet ter wereld gaat deze regering opnieuw investeren in nieuwe, zware infrastructuurprojecten, waarvan zelfs vanuit economisch standpunt de rentabiliteit kan worden betwijfeld.

Men spreekt niet meer over nieuwe wegen, maar men heeft het over een pervers eufemisme, het gaat met name over afwerken van begonnen projecten.

De gevolgen van het opnieuw bevorderen van meer verkeer is rondt dramatisch voor het leefmilieu en de open ruimte.

Ik vind het bijzonder jammer dat de regering deze keuze maakt.

Aanvullend gebeurt er wel af en toe in de marge een maquillage-operatie. Aan de N 41 te Dendermonde gaat men nog een gedeelte ringweg aanleggen van 7,5 kilometer. De kostprijs daarvan bedraagt 500 miljoen frank. Volens ons is deze aanleg verkeerstechnisch niet nodig en voor het leefmilieu, de ruimtelijke ordening en de open ruimte is dit zelfs een ramp.

Mijnheer de minister, in uw ecologisch impulsfonds, met een budget van 40 miljoen frank, zal er een krediet worden uitgetrokken om langs dit traject een bos aan te leggen. U zal dus enerzijds een groot stuk natuur en milieu aantasten en anderzijds een gedeelte opnieuw beplanten.

Het is voor mij een signaal dat het verruimingsbeleid van de VLD het haalt, weliswaar met enkele rode en groene puntjes, maar het klassiek liberaal economisch beleid dat zij promoten, voert de Vlaamse regering op haar manier uit.

Ik wil u een tip geven in die ecologische benadering van het beleid van alle ministers. Wij hebben tijdens de ecotaksdiscussie het verwijt gekregen dat er bij voorbeeld voor PVC geen ecobalansen zouden zijn. Dat is natuurlijk nonsens. Ik verzoek de minister een ecobalans op te maken over de impulsgebieden, over de economische expansiesteun en over het beleid inzake toerisme. Het zou ons stof tot discussie geven.

Mijnheer de minister, in het voorjaar waren er in verscheidene middens verwachtingen over een zekere trendbreuk, dat er eindelijk werk zou worden gemaakt van een radicaal en effectief leefmilieubeleid. Die trendbreuk is er niet gekomen en wij zijn ontgoocheld.

Een eerste punt behandelt waterzuivering en Aquafin. U hebt in het voorjaar gezegd komaf te maken met de aanleg van grootschalige waterzuiveringsinfrastructuren in landelijke gebieden. Volgens mij wordt het beleid niet veranderd. Er zijn wel elf kleinschalige waterzuiveringsstations gepland. Vergeleken echter met de globale investeringen, is dat marginaal, is dat miniem. U zet dus het beleid van uw voorganger gewoon voort.

Een tweede punt behandelt de bekkencomités. U stelt het voor alsof het beleid dat u inzake waterzuivering voert, gesteund is door bekkencomités, met daarin de leefmilieubewegingen, burgemeesters, gemeentebesturen, administraties en dies meer. Dat is niet waar. U zegt dat uw beleid inzake waterzuivering een brede maatschappelijke ondersteuning heeft. Dat is niet zo. Die bekkencomités, voor zover zij al samenkomen, voor zover er van de administratie ondersteuning is, krijgen op de vergadering drie kilogram papier met de investeringen. Zij hebben met moeite de tijd dat allemaal door te nemen. U moet er dus mee stoppen het voor te stellen alsof uw beleid inzake waterzuivering van de bekkencomités die ondersteuning heeft. Dat is niet juist.

In het voorjaar hebt u ook gezegd dat u eventueel het contract met Aquafin zou willen herzien. Het gaat immer niet op dat enerzijds de doelstellingen in 1995 niet worden gehaald en anderzijds het meer geld zal kosten. Ik hoor hierover niets meer. Legt u zich dan bij dit contract met Aquafin neer ? Wordt er geen letter aan veranderd ? Wat gebeurt er ? Ik vrees dat een medewerker van uw voorganger, die in een krant zei dat Aquafin het schandaaldossier van het jaar 2000 wordt, gelijk zal krijgen.

Ik wil u waarschuwen voor Aquafin

Barbé

bis. U weet dat de Vlaamse milieu-maatschappij zelf nog 116 waterzuiveringsinstallaties beheert en exploiteert. Die worden normaal gezien in 1993 aan Aquafin overgedragen. U hebt in de commissie gezegd dat zowel Aquafin als VMM er een prijs aan hebben toegekend. De werkelijke prijs zweeft er volgens u ergens tussenin. Aquafin zal proberen de meest gunstige prijs af te dwingen. In dit dossier bestaat opnieuw de mogelijkheid dat Aquafin opnieuw een geschenk van verscheidene honderden miljoenen frank zal krijgen.

Mijnheer de minister, welke procedure voorziet u om deze beslissing te nemen ? Ik vraag u dat u persoonlijk die beslissing neemt en zeker niet de Vlaamse Milieumaatschappij en Aquafin een compromis laat opstellen. Dat zou kunnen betekenen dat de Vlaamse belastingbetaler de dupe wordt. Over Aquafin-Bis kreeg ik graag uw standpunt.

Inzake de heffingen op afvalwater van de industrie wil ik het nog even hebben over de uitspraak van het Arbitragehof. Een bedrijf vond dat het teveel heffing op afvalwater moest betalen en diende een klacht in. Het bedrijf heeft van het Arbitragehof gelijk gekregen. Er is een amendement ingediend om voor 1992 de heffingen retro-actief te herzien. Dat kon ook niet anders, zoniet kreeg men nog meer klachten. Hieruit blijkt nogmaals dat die regeling, een erfenis van uw voorganger, niet deugde.

Mijnheer de minister, het is ook jammer dat u voor 1993 de lat weliswaar gelijk legt, maar op een lager niveau. De uitspraak van het Arbitragehof en het gelijkstellen van de heffingen in de verschillende sectoren had tot gevolg dat voor een aantal sectoren de heffingen in 1993 lager zullen zijn dan in 1992 het geval was. Dat is toch een onverantwoorde toestand ! Wij zouden eerder de verschillen tussen de K-coëfficiënten hebben weggewerkt en het niveau op 1 hebben gebracht.

Wat Vlarem betreft, betreur ik het dat de minister ter gelegenheid van de eerste correcties – Vlarem 1 en

Vlarem II – niet verder ging. Hopelijk zullen een aantal belangrijke zaken in het voorjaar worden verbeterd. Verder ben ik het niet eens met het nieuw standpunt van de minister inzake de stilzwijgende vergunningen. Mijnheer de minister, in het voorjaar beweerde u deze te willen opschorten, maar uw nieuwe beleidsbrief stipuleert dat u ze toch wil behouden. Hopelijk kan deze materie in de commissie nog eens grondig worden besproken, want ik kan belangrijke politieke en juridische argumenten naar voren brengen om het systeem van de stilzwijgende vergunning te schrappen.

Mijn vierde en cruciale punt handelt over de volumemaatregelen, over krimpsectoren. De minister zei zelf dat het essentieel is bij het voeren van een milieubeleid, op een gegeven ogenblik te beslissen dat bepaalde sectoren moeten worden aangepakt. In dat verband denk ik bij voorbeeld aan de bio-industrie, verkeer, asbest, chloorchemie, cadmium. Dit zou uiteraard een grondige maatschappelijke discussie meebrengen, zoals momenteel wordt gevoerd aangaande de ecotaks. Dat is immers de bedoeling, vermits het industrieel weefsel moet worden omgevormd. Daarvan is echter nauwelijks iets te merken. Dit jaar gaf slechts de ecotaks aanleiding tot het voeren van de enige echte discussie over leefmilieu. Mijnheer de minister, u gaat niet ver genoeg en u noemt geen namen, zodanig dat zo'n discussie niet mogelijk blijkt. Mijns inziens betekent zulks een blaam voor uw beleid.

Tot slot nog een aantal vragen. Ten eerste, in de commissie zei de minister dat de milieu-inspectie over te weinig personeel beschikt. Andere administraties, zoals bijvoorbeeld openbare werken, hebben misschien te veel personeel. Zal ter zake iets worden ondernomen ?

Ten tweede, sedert het voorjaar vraag ik reeds een rapport over de kwaliteit van het leidingwater. Tot op heden mocht ik dat nog niet ontvangen. Aangezien het mij niet wordt toegezonden ga ik nog denken dat ons leidingwater er slecht aan toe is.

Mijn derde vraag betreft de gemeentelijke milieuraden. In de commissie beloofde de minister aan de gemeenten een omzendbrief te zenden, zeggende dat een schepen enkel niet-stemgerechtigd lid kan zijn en dat de gemeenteraadsleden geen lid kunnen zijn van milieuraden. Hiermee is het probleem weliswaar niet fundamenteel opgelost, maar het betekent toch een klein stapje in de goede richting. Er loopt inderdaad heel wat verkeerd inzake de gemeentelijke milieuraden. Werd deze omzendbrief reeds verstuurd ? Zo nee, zal dat vooralsnog gebeuren ?

Vervolgens is er de vraag over Aquafin-Bis.

Wat Vlarem ten slotte betreft, zou naar verluidt een parallelle commissie zijn opgericht met het VMM en het VEV. Bestaat er inderdaad een parallel adviescircuit ?

Minister N. De Batselier : Ik heb in de commissie reeds gezegd — en ik herhaal — dat zo'n parallel adviescircuit niet bestaat.

De voorzitter : Mijnheer Barbé, ik maak er u attent op dat u de spreektijd van uw collega's afsnoept !

De heer L. Barbé : Mijnheer de voorzitter, ik zal besluiten.

Na evaluatie lijkt dit beleid mij onvoldoende. De nadruk wordt te sterk gelegd op sanering van het milieu, maar men dringt niet door tot de kern van de zaak.

Indien ik vervolgens het globaal beleid van deze regering beschouw vanuit ecologisch oogpunt, dan is het werkelijk helemaal onvoldoende.

De voorzitter : De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vooraf willen wij stellen dat wij uw beleid steunen. Wij hopen en zijn er zelfs van overtuigd dat uw gestructureerde aanpak in de milieusanering op relatief korte termijn tot tastbare resultaten zal leiden op tal van domeinen. Ik wil evenwel toch enkele knelpunten bespreken,

Capoen

onder meer in verband met de milieuconvenanten en de waterzuivering.

Mijnheer de minister, de overgrote meerderheid van de Vlaamse gemeentebesturen heeft door het onderschrijven van de milieuconvenanten zijn goede wil laten blijken om daadwerkelijk iets te doen voor de verbetering van ons leefmilieu. Men beseft heel goed dat de toegezegde subsidies voor het voeren van een doordacht milieu- en natuurbeleid slechts een klein deel vormen van de werkelijke uitgaven die daarvoor nodig zijn.

Wat men echter de administratie van Aminor en OVAM in groeiende mate kwalijk neemt is de al te strikte timing die aan de gemeenten wordt opgelegd. Het feit dat deze administraties hun eigen verplichtingen niet zo strak naleven en dat ze aan de gemeenten al te detaillistisch opleggen wat ze moeten doen, leidt tot wrevel. We zouden bijna kunnen stellen dat de periode van Jozef II, de keizerkoster, terug is aangebroken en dan toch zeker in het domein van leefmilieu en de werking van OVAM en Aminor.

Ik geef enkele voorbeelden om dit te illustreren. Ten eerste, wat de timing betreft. In de milieuconvenant moeten de gemeentebesturen jaarlijks een beleidsnota opstellen betreffende het gemeentelijke milieu- en natuurbeleid. Ze moeten het document ter bespreking voorleggen aan de lokale milieuraad en daarna ter goedkeuring aan de gemeenteraad ten laatste tijdens de eerste gemeenteraadszitting van het desbetreffende begrotingsjaar. Voor de gemeentebesturen die hun overeenkomst lieten ingaan op 1 januari 1992 betekent dat concreet : tijdens de eerste raadszitting van 1993. De milieubeleidsnota dient te worden opgesteld overeenkomstig het model bepaald door Aminor. Het document moet, met de notulen van de besprekingen in milieuraad en gemeenteraad, bij de directeur-generaal van Aminor uiterlijk op 1 april 1993 worden ingeleverd.

Mijnheer de minister, dat fameuze

model werd hen door Aminor pas toegestuurd op 3 december 1992, een paar weken terug dus. Stel dat de eerste gemeenteraad van 1993 begin februari plaatsvindt, dan heeft men amper twee maand om het erg gedetailleerde document op te stellen, ter bespreking aan het schepencollege en milieuraad voor te leggen en in de gemeenteraad te bespreken. Dit terwijl Aminor een jaar nodig heeft om zijn model op te stellen.

Een tweede voorbeeld, in september 1992 kregen de gemeentebesturen de tekst toegestuurd van de bijzondere overeenkomst met OVAM betreffende de selectieve inzameling van afvalstoffen. Een overeenkomst die heel belangrijke financiële consequenties inhoudt voor de gemeentebesturen. Zo moeten zij, en liefst op een verantwoorde manier, een keuze maken tussen de huis-aan-huis ophaling van de droge of natte fractie van het huisvuil om de 2 weken. Het gaat hier om een keuze die ze vaak moeilijk kunnen maken omdat tal van gegevens of zelfs de mogelijkheden ontbreken. Enkele weken later, op 15 oktober, moest hun antwoord binnen zijn bij OVAM. Dit vinden wij niet meer ernstig ! Waarom de gemeenten telkens weer onder tijdsdruk plaatsen terwijl de ambtenarij zichzelf een wereld van tijd gunt ? !

Een van de redenen waarom vele gemeentebesturen nog geen keuze konden maken tussen de droge en natte fractie van het afval of hun keuze maakten zonder echt een concrete oplossing voor ogen, is te wijten aan het feit dat zij vaak nog altijd niet weten waar zij met die selectief ingezamelde afvalstoffen terecht kunnen. Hoe kan een gemeentebestuur immers bijvoorbeeld kiezen voor de natte fractie als er in de wijde omtrek geen enkele compostingsinstallatie bestaat en zelfs geen klasse 2-stort waar men met de GFT naar toe kan ? Nochtans bepaalt artikel 11 van het gemeentelijke milieuconvenant dat OVAM alle initiatieven zal nemen teneinde de verwerking van selectief ingezameld afval, de afzet en eigenlijke recycling ervan te bevorderen. Wie blijft er dus eigenlijk in gebreke ?

Tal van gemeentebesturen ondervinden nog altijd moeilijkheden om hun selectief ingezamelde afvalstoffen kwijt te geraken. Waar blijven de toegezegde sorteerstations en afvalstoffendepots ? In artikel 8 van de bijzondere overeenkomst met OVAM is bepaald dat er afwijkingen van de gestelde voorwaarden kunnen worden toegestaan door OVAM. Ik meen te weten dat heel wat gemeentebesturen zo'n afwijking hebben aangevraagd. Op welke basis zal men die afwijkingen verlenen ?

De hoger genoemde Jozef II-mentaliteit van de administratie leidt soms tot absurde situaties. Zo zijn er gemeenten die reeds vele jaren lang glas inzamelen via een net van containers in de straten, en die op die wijze per hoofd en per jaar hogere inzamelgemiddelden halen dan gemeenten die het glas aan huis ophalen. Nu worden ze verplicht het glas huis-aan-huis op te halen, wat zoveel duurder en niet altijd even efficiënt is. Mijnheer de minister, ware het niet beter de gemeente de keuze te laten, op voorwaarde dat de vooropgestelde resultaten — tenminste als deze realistisch zijn — worden bereikt ? Men zou de subsidies dan kunnen verdelen op basis van de behaalde resultaten, zoals het nu reeds gedeeltelijk gebeurt met het klein gevaarlijk afval.

Mijnheer de minister, in dit verband heb ik nog een vraag, die herhaaldelijk door de gemeenten wordt gesteld, onder meer via de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. Wordt het totaal voorziene bedrag van subsidies aan de gemeentebesturen ook werkelijk aan de gemeenten besteed ? Gezien het zeer trage ritme in de uitbetaling van deze subsidies zou het mij niet verwonderen dat er dit jaar zeer veel geld in de pot blijft steken. Dat zal ook nog de volgende jaren het geval zijn. Wat gebeurt er met dit geld ? Er zijn bepaalde engagementen aangegaan ten opzichte van de gemeentebesturen en deze moeten worden nageleefd, zoniet zou het wel eens kunnen gebeuren dat vele gemeenten gedemotiveerd geraken en zonder meer afhaken. Dat moeten wij ten koste van alles vermij-

Capoen

den, want de gemeenten hebben een belangrijke sleutelrol te vervullen in de afvalverwijdering en -verwerking.

Mijnheer de minister, aansluitend bij het probleem van de afvalverwerking wens ik nog eens te wijzen op het probleem van West-Vlaanderen. Het traag, of zelfs niet op gang komen van acties inzake recuperatie en preventie, mede de sterk groeiende afvalstroom — voor West-Vlaanderen onder meer ingevolge het toenemend kusttoerisme —, zorgt voor enorme problemen. Het gehakketak rond de ecotaksen is niet van aard om zeer binnenkort enig soelaas te brengen. Het tijdelijk uitvallen van verbrandingsovens wegens technische mankementen of het stilleggen voor een normale onderhoudsbeurt, stelt heel wat problemen voor de betrokken intercommunales. De voorbije zomer hebben we voor één intercommunale, Ieper, Veurne, Diksmuide en omgeving, meer dan 600 ton huisvuil moeten afvoeren. Na lang zoeken zijn we terechtgekomen op de Hoge Maey. Dat is zeer bevreemdend, maar het is de oplossing die de OVAM ons kon voorleggen. Mijnheer de minister, blijkbaar is de sluiting van de verbrandingsoven te Izegem, met een capaciteit van 29.000 ton, onafwendbaar. Wij vrezen dat de situatie in West-Vlaanderen totaal uit de hand zal lopen. Inderdaad, de verouderde installaties van de eerste verbrandingsovens zullen wellicht heel wat technische mankementen gaan vertonen, waardoor wij voor een onhoudbare situatie komen te staan. Welke oplossing of oplossingen kan de OVAM ons hier bieden ?

Mijnheer de minister, dat wil niet zeggen dat wij uw politiek, waarbij u opteert voor het eventueel vervangen van kleine installaties door één grotere installatie met dezelfde capaciteit, die efficiënter uitgebaat kan worden, niet zouden steunen. Wij wijzen echter op de bestaande discrepantie. Wanneer men een nieuwe oven wil opstarten, moet men rekening houden met een termijn van drie tot vijf jaar tussen de beslissing en het operationeel zijn van een dergelijke installatie. Wij vragen u dus rekening te

houden met de concrete problemen die zich op het terrein voordoen.

De heer Timmermans heeft het uitvoerig gehad over de waterzuivering. Wij moeten met hem vaststellen dat, ondanks de vele tientallen miljarden frank die de voorbije jaren in de waterzuivering werden geïnvesteerd, de toestand van de oppervlaktewateren nog altijd bedroevend slecht is. Het ziet er niet naar uit dat men de kwaliteitsnormen, zoals vastgelegd in het besluit van de regering van 21 oktober 1987, zal halen. Niet in 1995 en zelfs niet in het jaar 2000.

Mijnheer de minister, met het geïntegreerde bekkenbeleid hebt u geopteerd voor een meer pragmatische aanpak. Prioriteit wordt gegeven aan enkele bekkens. We hopen dat deze beslissing niet alleen een gunstige kentering teweegbrengt voor de betrokken bekkens, maar ook dat deze voorbeelden een gunstig psychologisch effect zal hebben op de motivering van de bevolking, die al heel wat offers heeft gebracht voor de waterzuivering.

Voor het overgrote deel van Vlaanderen blijft de toestand problematisch. De rioleringsgraad bedraagt amper 60 procent en slechts 30 procent van de bevolking is aangesloten op een zuiveringsinstallatie. De vele miljarden frank voor collectoren en waterzuiveringsstations zullen grotendeels onrendabel blijven als de gemeentelijke rioleringsnetten niet gelijktijdig worden uitgebouwd. De karige middelen uit het investeringsfonds en de extra vijfhonderd miljoen frank uit het MINA-fonds zijn ons inziens absoluut ontoereikend om de gemeenten in staat te stellen hun rioleringsnetten rationeel uit te bouwen. De medewerking van de gemeenten bij de uitbouw van de rioleringsnetten is de achillespees van de waterzuivering.

De overbesteding vormt nog een bijkomend probleem voor de landelijke gebieden. Zonder hierop ten gronde in te gaan, bepleit ik een versnelde investering in mestverwerking. Vóór enkele weken melden de kranten dat de varkensstapel in West-Vlaanderen opnieuw het niveau van vóór de var-

kenspest heeft bereikt en zelfs overschreden. Nog jaren zullen we te kampen hebben met een mestoverschot, want niemand zal wel bereid zijn om de helft van de varkensbedrijven te sluiten ; dat is economisch en sociaal ook niet haalbaar.

Mijnheer de minister, de overname van de gemeentelijke dossiers inzake waterzuiveringsinstallaties door de VMM kent nog steeds een grote achterstand. Daarmee is een bedrag gemoeid van 1,5 tot 2 miljard frank. Zal deze achterstand in 1993 worden weggewerkt en zullen de gemeenten de middelen, die hen in 1985 per decreet werden toegekend, eindelijk ontvangen ?

Mijnheer de minister, zonder een grondige wijziging van ons productie- en consumptiepatroon zullen we ondanks de inzet van alle mogelijke technische middelen nooit komen tot een duurzame ontwikkeling. Opvoeding tot een milieubewust gedrag is de voorafgaande en noodzakelijke voorwaarde voor alle deelnemers aan het maatschappelijk proces. Het verheugt ons dan ook dat er meer middelen worden vrijgemaakt en beter gecoördineerde acties worden overwogen inzake sensibilisering, en natuur- en milieueducatie. De milieuen natuureducatie moet maximaal gericht zijn naar de jeugd. Wij zijn er immers van overtuigd dat kinderen hun ouders gunstig kunnen beïnvloeden en zelfs heropvoeden. De jongeren van vandaag zullen het milieubeleid van morgen moeten waar maken en het tevens moeten dragen en schragen.

De voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, bij de bespreking van deze begroting zal ik mij beperken tot de beleidsalternatieven inzake de mestproblematiek en het verguningsbeleid .

Ondanks de herhaalde protesten vanuit landbouwmilieus, ondanks de enorme achterstand die vorig jaar is opgelopen en ondanks de praktische bezwaren vanwege de administratie, blijft de minister vasthouden aan het

Vergote

mestdecreet als enige ware oplossing voor het mestprobleem in Vlaanderen. De minister kondigt nu reeds aan dat de middelen zullen worden verhoogd, ten einde veldcontroles te kunnen uitvoeren, hoewel de basisregistratie amper van start is gegaan.

De minister stelt voor de kleine verbruikers vrij te stellen van de aangifteplicht, ten einde de administratie te ontlasten. Dit zal echter slechts een reductie van ongeveer 25 percent van het aantal aangifteformulieren betekenen zodat het mestdecreet een onhandelbaar administratief instrument blijft, dat bovendien de monopoliepositie van de VLM als mestbank bewerkstelligt.

Deze begroting bevat een stijging van 183 miljoen frank, wat de overheids-mestbank moet toelaten een actievere politiek te voeren. Voor de minister betekent dit het bouwen van stokeringsplaatsen die dan aan de transporteurs zullen worden verhuurd. Het zou echter logischer zijn ernstig werk te maken van de uitbesteding van al deze activiteiten aan privé-bedrijven zodat de overheid zelf niet meer voor mestboer moet spelen.

De mestbank is nu dus zowel betrokken partij als controlerende instantie, wat een rechter-partij situatie creëert. Immers, wanneer de producent van mest geen afnemer vindt of wanneer de afnemer niet wordt geaccepteerd door de mestbank, is de producent verplicht de mest af te staan aan de mestbank. De mestbank is bijgevolg een mededinger op een markt die zij zelf kan regelen en controleren.

Alle operationele taken zoals mestverwerking, mestopslag en transport van dierlijke mest dienen uit te gaan van privé-instanties, met de mogelijkheid van een erkenningsprocedure.

In dit kader is het noodzakelijk een verantwoord vergunningsbeleid uit te bouwen met als doelstellingen een betere geografische spreiding van de veeteelt en een evenwichtige bedrijfsstructuur wanneer het gaat om nieuwe bedrijven of uitbreiding van be-

staande bedrijven. Het waarborgen van de rechtszekerheid en de vrijwaring van de bestaanszekerheid van bestaande bedrijven die de nodige milieuvriendelijke inspanningen hebben geleverd, is een noodzakelijk complement van het mestdecreet. Een verantwoord vergunningsbeleid moet een aantrekkelijk klimaat creëren om milieuvriendelijke investeringen te stimuleren.

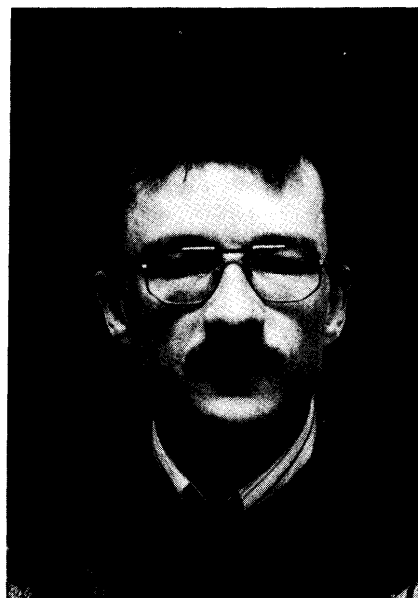
Mijnheer de minister, u hebt het in uw begrotingstoelichting vele malen over een eenvormige wetgeving en een vereenvoudiging van de administratieve verplichtingen in het milieu-beleid, wat wij ten eerste toejuichen.

De wijze waarop Vlarem-II werd behandeld, is echter in strijd met deze principes. Dit besluit is door zijn omvang, zijn ingewikkeldheid, zijn techniciteit en zijn structuur immers een schoolvoorbeeld van een onmogelijk document waarmee zowel de controlerende en vergunnende instanties, als de bedrijfswereld het moeilijk zullen hebben.

Na de heersende periode van rechtsonzekerheid ter zake worden zij nu geconfronteerd met een document dat zo ingewikkeld is opgesteld dat wij het ten stelligste betwijfelen dat het leefmilieu er beter van zal worden. Bovendien is gebleken dat het aantal onjuistheden, tegenstrijdigheden en ongerijmdheden allesbehalve afgenomen zijn. De minister heeft gezegd dat de nodige wijzigingen en bijstellingen later nog wel zullen gebeuren.

Het is duidelijk dat een dergelijke handelwijze nog meer rechtsonzekerheid in het leven roept. Wie kan er nu nog zeker van zijn dat de investeringen die worden gedaan op een relatief korte termijn niet overbodig zullen blijken te zijn of hopeloos tekort zullen schieten? Wie kan er nog zeker van zijn dat de vergunningen die op basis van dit besluit zullen worden verleend binnen een relatief korte termijn niet zullen worden ingetrokken, met alle mogelijke sociaal-economische gevolgen van dien?

Dit besluit betekent ook voor de ge-

Raadslid L. Barbé (Agalev) benaderde het beleid van leefmilieuminister N. De Batselier (SP) vanuit een ecologische invalshoek

meentelijke administraties een aanzienlijke belasting en een aanzienlijke meerkost. Dit besluit is zo ingewikkeld dat gespecialiseerd personeel zal moeten worden aangeworven met alle budgettaire gevolgen van dien. De tegemoetkomingen vervat in de gemeentelijke milieuconvenanten zijn ter zake maar een schrale troost.

Zowel voor de mestproblematiek als voor het vergunningsbeleid moet er dringend meer aandacht besteed worden aan de werkelijke noden van milieu, landbouw en nijverheid. Het is duidelijk dat de privé-sector in de toekomst daarbij een grotere rol zal moeten krijgen ten einde een economisch verantwoorde responsabilisering tot stand te brengen. Daardoor zou een einde kunnen worden gemaakt aan de bestraffingspolitiek. Spijtig genoeg blijken deze inzichten nog niet uit de begroting. **(Applaus bij de VLD)**

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw V. Dua (op de tribune): Mijnheer de voorzitter, dames en he-

Dua

ren, het Vlaamse Gewest besteedt de jongste jaren steeds meer middelen aan Leefmilieu. Het Minafonds ontvangt 13 miljard frank, voor de sectie Leefmilieu staat 3 miljard frank ingeschreven in de begroting, personeelskosten niet inbegrepen. Daarnaast zijn er nog een hele reeks instellingen en structuren die investeren in milieusanering : de Vlaamse Milieu-maatschappij, Aquafin, OVAM enzovoort, en dan spreek ik nog niet over de milieu-uitgaven van lokale besturen en van bedrijven. Bij de bescherming van het milieu zijn dus heel veel instellingen en personen betrokken en veel investeringen mee gemoeid. Op zich is dit een goede zaak, want de bescherming van het milieu zal nog veel geld kosten, zeker als men goed wil maken wat in het verleden allemaal verkeerd is gelopen.

Mijnheer de minister, ik krijg wel de indruk dat al deze constructies ons afleiden van de grond van de zaak. Wij moeten ons ook afvragen of er na al die jaren wel trendbreuken ontstaan waardoor de vervuiling stopt, want dat moet toch de bedoeling zijn. Wat meer bepaald de afvalproblematiek betreft, die de jongste weken nogal in de belasting stond, lezen we in de beleidsbrief van de minister dat de afvalstromen nog altijd niet voldoende zijn ingedijkt. Voor industrieel afval blijkt het zelfs niet mogelijk een accuraat oordeel te vellen over de werkelijke gang van zaken, laat staan, ik citeer : over de uiteindelijke verwerking en bestemming van het afval, einde citaat, zoals het letterlijk in de beleidsbrief staat. Er is ook geen enkele aanwijzing dat de stroom afval substantieel vermindert. Dezelfde vaststelling kan worden gedaan voor het huishoudelijk afval. Hier is er ook geen sprake van een ommekeer, eerder van een toename. Met andere woorden, het beleid faalt, want de eerste doelstelling, namelijk preventie, wordt niet gehaald.

Voor de afvalverwerking is het zelfs nog erger. De trendbreuk die hier wel aanwezig is, gaat echter in de verkeerde richting. In de periode 1989-1991 is het aantal verbrandings-

ovens van 109 gestegen tot 142, vooral ingevolge een stijging van het aantal privé-ovens voor de verbranding van industrieel afval. De beleidsbrief bevestigt dat het aantal ovens voor industrieel afval nog zal toenemen. In dit verband kan ik het voorbeeld aanhalen van de vergunning voor een verbrandingsoven voor giftig en gevaarlijk afval — met een totale capaciteit van 90.000 ton — van Rhône-Poulenc in Rieme, die de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen reeds heeft goedgekeurd en waarover de minister binnenkort in beroep een definitieve beslissing moet nemen.

Diverse soorten gevaarlijk afval zullen als energiebron worden gebruikt om tot recuperatie van zwavelzuur te komen. Het gaat hier niet om een peulschil. Immers, Indaver verwerkt jaarlijks 146.000 ton gevaarlijk afval en de aanvraag van Rhone Poulenc slaat op meer dan 60 percent van de huidige capaciteit van Indaver. Indien dit dossier wordt goedgekeurd zal in de kanaalzone die reeds zwaar door milieubelasting wordt geteisterd, een nieuwe verbrandingsmastodont worden neergeplant met alle nefaste gevolgen vandien, zoals uitstoot van dioxine, zware metalen en moeilijke controle, aangezien het om een particulier initiatief gaat. Kan u mij de stand van zaken van dit dossier meedelen ?

Het instrument van de milieuheffing op afvalstoffen blijkt ook niet te werken. In de memorie van toelichting bij het programmadecreet stelt u terecht dat, ik citeer, de huidige milieuheffingstarieven een onvoldoende stimulans geven tot preventie en recuperatie. Einde citaat. Met andere woorden het gaat om financieringsheffingen. Na de discussie in de commissie heb ik vastgesteld dat OVAM in haar rapport dergelijke financieringsheffingen als pervers omschrijft. Op dit vlak krijgen wij dan toch — weze het post factum — gelijk. Er wordt dus erkend dat het heffingenbeleid faalt en nu wordt het een beetje bijgeschaafd, maar voor het overige wordt het probleem nog maar eens doorverwezen naar een technische werkgroep. Hieruit besluit ik dat er op korte termijn geen

fundamentele wijziging mag worden verwacht.

Andere instrumenten in het afvalbeleid vormen de convenanten met bedrijven, waarin nogal vrijblijvende verbintenissen worden aangegaan, die in de praktijk niet efficiënt blijken te zijn. Dat is niet verwonderlijk vermits er op wettelijke basis geen enkel sanctioneringsmechanisme aan verbonden is, aangezien convenanten in feite op een soort goodwill steunen.

Thans blijkt niet enkel dat de basisdoelstellingen van het afvalbeleid niet kunnen worden gerealiseerd, maar ook dat de gebruikte instrumenten geen voldoening geven. Het ligt dan ook in de lijn van de verwachtingen dat de discussie van de voorbije weken over het invoeren van de ecotaks toch even mag ter sprake komen. Ik stel vast dat wij thans een breed maatschappelijk debat over afval voeren. Wij vechten daar reeds jaren voor en verheugen ons erover dat we tot een dergelijk debat zijn gekomen.

De ecotaks heeft een aantal bakens fundamenteel verplaatst. Indien het bereikte akkoord wordt uitgevoerd, zal een regulerende heffing op verpakkingen worden toegepast. Bovendien zal er aan de convenanten een sanctioneringsmechanisme worden gekoppeld en zal aan de industrie worden opgelegd op korte termijn om te schakelen in hergebruik en recyclage, evenals een overschakeling, die thans wordt voorbereid, naar een meer verantwoorde productpolitiek.

Ik ben er mij terdege van bewust dat wij hier enkel een beperkt facet van het afvalbeleid behandelen, maar toch was het mogelijk in een tijdspanne van een paar weken de lijnen te trekken waarbinnen een belangrijke trendbreuk op korte termijn kon worden gerealiseerd.

Mijnheer de minister, zoals u weet zal dit voor het Vlaamse Gewest eveneens enkele zeer positieve implicaties meebrengen. Eerst en vooral zal dit leiden tot een vermindering van de afvalberg. Ten tweede, de op-haling en de recyclage van het verpakkingsafval zullen niet meer door

Dua

de overheid worden betaald maar door de industrie, wat volgens mij zeer logisch is. Ten derde, zeker in een eerste fase zullen er allicht bijkomende middelen voor milieubeleid vrij komen.

Wij hopen dat het om een beperkt bedrag gaat, de beste ecotaks is immers de ecotaks die niet wordt betaald.

Indien er echter inkomsten zijn, die naar de gewesten worden overgeheveld, dringen wij erop aan dat zij in de eerste plaats worden besteed aan de sanering van black points omdat deze sanering vrij dure maar eenmalige operaties noodzakelijk maakt, die voor de burger echter waarneembare resultaten opleveren.

Het was niet mijn bedoeling om de ecotaks in de discussie te brengen maar ik wil beklemtonen dat de voorbije weken hebben bewezen dat effectieve trendbreuken inzake milieu mogelijk zijn, op voorwaarde dat de politieke wil hiertoe aanwezig is en dat men de strijd aangaat met de betrokken sectoren. Aangezien ons partijsecretariaat momenteel onder politiebescherming staat, gebruik ik de term strijd. Wij moeten ons realiseren dat het lanceren van sommige ideeën tot gevolg heeft dat er een strijd moet worden gevoerd. Hierbij is het fundamenteel dat de politieke instanties standhouden.

Een dergelijke houding is ook noodzakelijk wat de andere facetten van het leefmilieu betreft. Wanneer ik in de emissie-inventaris van de VMM lees dat de stikstofdepositie met 73 procent moet worden gereduceerd om de doelstellingen van het MINA-plan te halen, terwijl minister De Batselier in zijn beleidsbrief aangaande de mestproblematiek verklaart dat men moet opteren voor een vestigingsbeleid dat gericht is op een stabilisatie van de mestproductie, vraag ik mij af hoe de doelstelling van het MINA-plan op termijn kan worden gerealiseerd. Wanneer men een trendbreuk wil bekomen, is de reductie van het aantal vee-eenheden de enige oplossing. Bovendien mag men

de confrontatie met de sector niet schuwen.

Op het gebied van de luchtkwaliteit blijft u nog vager, mijnheer de minister. Het beleid beperkt zich grotendeels tot de uitbouw en de opvolging van allerlei meetnetten. Nochtans kan men schadelijke componenten waarnemen. In de eerste plaats is er de verhoogde ozonconcentratie, er zijn nog steeds overschrijdingen van de richtwaarden voor zwaveldioxide en stikstofoxide en ten slotte wordt plaatselijk een grote belasting met zware metalen en met organische poluënten vastgesteld. Het probleem van de luchtverontreiniging moet dus dringend worden aangepakt.

Het verkeer en de zware industrie worden beschouwd als de hoofdschuldigen voor de luchtverontreiniging. Indien men effectief maatregelen wil nemen, moet het autoverkeer drastisch worden gereduceerd en moeten er ernstige en strenge normen voor de industrie worden toegepast.

Mijnheer de minister, uw beleidsdomein stelt heel wat problemen, het is zelfs een eerder ondankbaar beleidsdomein.

De ervaringen van de voorbije weken hebben aangetoond dat trendbreuken pas mogelijk zijn op voorwaarde dat de overheid opteert voor een harde aanpak. In de huidige situatie beklemtoon ik dat de politieke wereld moet standhouden tegen alle mogelijke georganiseerde en niet georganiseerde aanvallen op de nieuwe maatregelen.

Ik hoop dat wij deze houding ook zullen terugvinden in uw toekomstig leefmilieubeleid. **(Applaus)**

De voorzitter : Minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, vooreerst wil ik beide verslaggevers danken voor de degelijke weergave van de krachtlijnen zowel van de begroting, als van het programma-decreet en van de beleidsbrief.

Sta mij toe even te onderstrepen dat

het vooral de bedoeling is een preventief beleid op gang te brengen, wat niet gemakkelijk is. Het verheugt mij dat mevrouw Dua begrip heeft voor de moeilijkheden die met mijn bevoegdheden gepaard gaan. De brieven die mij desbetreffend worden toegestuurd, zijn vrij bezwarend voor de gemoedsgesteldheid ; men moet er inderdaad het hoofd koel bij houden.

Ik meen dat belangrijke stappen moeten worden gezet. Sommigen hebben gepleit voor een maatschappelijk debat inzake leefmilieu. Ik sluit mij daarbij aan. De beleidsbrieven zijn trouwens een bijdrage daartoe.

Er wordt ook gezegd dat men trendbreuken moet doorvoeren en dat één van de aangegeven elementen daartoe de ecotaksen zijn. Trendbreuken zijn op verschillende wijzen in het beleid ingebouwd. Telkens wanneer er inzake milieu een beslissing wordt genomen, is er steeds tegenstand vanwege de verschillende groepen. Het is tegelijk het meest gevraagde, maar ook het meest gecontesteerde beleid. Telkens een maatregel wordt getroffen, moet men niet de illusie hebben dat dit een maatregel zal zijn die unaniem zal worden onthaald. Dit oogmerk streef ik niet meer na, omdat ik meen dat ter zake een maatschappelijke consensus onbereikbaar is.

Wel kan een maatschappelijke consensus worden bereikt — en het zou belangrijk zijn mocht dit gebeuren — omtrent de invalshoek milieu, namelijk door op alle niveaus te proberen van milieu in alle domeinen een gelijkwaardige invalshoek te geven. Vandaag is dit nog niet het geval. Ter zake werden een aantal voorbeelden geciteerd.

Bijgevolg meen ik dat het belangrijker is van aan milieubeleid te doen in sommige andere sectoren dan alleen in deze sector.

De heer Brouns heeft als verslaggever ook een persoonlijke uiteenzetting toegevoegd en terecht gesteld dat er een aantal decretale initiatieven moeten worden genomen. Wij hebben immers aan professor Boccken gevraagd wat kan afgescheiden

De Batselier

worden van zijn monumentaal werk en wat bij voorbaat kan worden besproken.

In het eerste kwartaal van 1993 zullen wij aan de Vlaamse regering het decreet inzake de milieubeleidsovereenkomsten voorleggen. De adviezen van de SERV en de MINA-raad daaromtrent werden reeds gegeven. Dit betekent dat wij het ontwerp en de memorie van toelichting zullen aanpassen aan de adviezen van de SERV en de MINA-raad, zodat nadien de regering, de Raad van State en de Vlaamse Raad kunnen worden gevat.

Mijn kabinet is met het decreet inzake milieuplanning klaar. Het werd aan de MINA-raad overgemaakt. Thans wachten wij op het advies van deze raad. Eens dat de MINA-raad het advies heeft uitgebracht, zullen wij het opnieuw aanpassen, zodat het aan de regering kan worden voorgelegd.

Het decreet betreffende de afvalstoffen en de bodemsanering hebben wij voor advies aan de SERV en aan de MINA-raad voorgelegd.

Het advies van de MINA-raad werd nog niet gegeven. Het gedeelte inzake de afvalstoffen werd besproken in de interkabinettenwerkgroep en is dus klaar om aan de adviesraden SERV en MINA-raad te worden toegestuurd.

Op die manier kunnen wij onmiddellijk drie à vier decreten, die toch als basis dienden voor de commissie-Bocken, buiten het geheel van deze commissie halen.

Er zijn ook tal van kleine correcties aan decreten aangebracht, maar ik denk dat dit uw vraag niet was.

U hebt ook gesproken over de Groene hoofdstructuur. Het is niet gemakkelijk.

Deze materie behoort in feite tot de bevoegdheid van collega Kelchtermans die zich bezighoudt met het Structuurplan Vlaanderen. Hij zal nog een hele tijd nodig hebben voor-

aleer dat afgewerkt zal zijn. Ik hoop de Groene Hoofdstructuur te hebben voorbereid tegen het ogenblik dat het algemeen structuurplan klaar zal zijn zodat er geen tijdverlies zal optreden.

U sprak ook over de bijkomende gemeentelijke rioleringen. Hierover spraken eveneens de heren Timmermans, Verwilghen en Capoen.

Het is inderdaad belangrijk in 1993 een aanzienlijke incentive te geven met betrekking tot deze materie. Het is de bedoeling om gedurende drie jaar een inspanning te doen. Behoudens de middelen die zijn ingeschreven in het Investeringsfonds voor rioleringswerken in gemeenten zullen we in dit verband een extra inspanning doen van ongeveer 500 miljoen frank per jaar.

Deze werken zouden moeten aansluiten op het investeringsprogramma 1993. Er zal dus niet alleen werk worden gemaakt van de bekkens en van de andere prioritaire investeringen die in het programma zijn opgenomen. Deze werken zullen dus met andere woorden gerelateerd worden aan de prioritaire bekkens en aan het investeringsprogramma. Dit is toch een tegemoetkoming aan uw vragen.

Deze werken zullen worden uitgevoerd bovenop de prioritaire rioleringswerken van Aquafin. Er is uiteraard een relatie tussen waterzuiveringsstations, collectoren en rioleringen. In de rioleringen maakt men bovendien het onderscheid tussen prioritaire rioleringen en gemeentelijke rioleringen.

We hebben gekozen voor een algemeen geheel. Deze werken zullen namelijk worden aangehecht bij de werken van Aquafin.

Verschillende leden hebben gesproken over de afvalproblematiek. Met OVAM willen we in de loop van de volgende drie maanden heel wat beleidsmaatregelen nemen en acties uitwerken, precies omdat we beseffen dat er een achterstand is opgelopen met betrekking tot de vooropgestelde termijn van uitvoering.

Het is dan ook belangrijk dat de recycling wordt bevorderd. De uitvoe-

ringsregels moeten sterker worden gemaakt. Het accent moet bovendien zwaarder worden gelegd op het sorteren en er moeten afspraken per sector worden gemaakt.

De heer Parent van OVAM heeft zich, in afspraak met mij, zelf vrijgesteld van zijn opdrachten als leidend ambtenaar en houdt zich nog alleen bezig met de afvalproblematiek in bepaalde sectoren, precies om de opgelopen achterstand in te halen.

Ook op dit vlak worden we echter nogal vaak geconfronteerd met gemeentelijke autonomie en met de rol van de intercommunales. Enerzijds moeten er overleg en coördinatie zijn maar anderzijds wordt ons verweten dat we geen rekening houden met de gemeentelijke autonomie. Een aantal leden hebben erop gewezen dat de gemeentelijke autonomie wordt beperkt door het opleggen van een bepaalde timing.

Ik pleit dan ook voor een evenwicht. Via OVAM kunnen we voorstellen doen aan de gemeenten en de intercommunales. Ik geef een voorbeeld. De gemeenten zijn ervan op de hoogte welke verbrandingsovens moeten verdwijnen en weten nu al welke ovens geen vergunning meer zullen krijgen. Er is ook afgesproken dat de gemeenten en intercommunales initiatieven moeten nemen om deze te vervangen. In de beleidsnota is gestipuleerd dat verschillende verbrandingsovens kunnen worden vervangen door een grotere, wat in sommige streken trouwens is voorgesteld. Maar als die beslissing wordt genomen, moet men ook de nodige maatregelen nemen. Ik kan dit niet voor de gemeenten doen.

Er zijn initiatieven van de privé-sector en van de semi-overheidssector, zoals VLAR.

Ik ben het met u eens over het bestaan van het probleem. Als ik echter centralisatie zou voorstellen, zou men mij dit kwalijk nemen.

Verschillende sprekers hebben het gehad over het provinciaal milieuconvenant. Wij hopen dat die begin 1993 zal worden gesloten zodat die in maart of april 1993 in werking zal

De Batselier

kunnen treden. Het milieuconvenant heeft in feite tot doel de gemeenten te ondersteunen en is een tegemoetkoming aan de verzuchtingen van de heer Capoen met betrekking tot de gemeenten die niet uitgerust zijn om dergelijke initiatieven te nemen en waarvoor begeleiding dus noodzakelijk is.

Mijnheer Verwilghen, u hebt een hele waslijst elementen naar voren gebracht, waarvan ik er sommige zelfs kan onderschrijven. Zo onderschrijf ik bijvoorbeeld uw visie op bureaucratie, de nood aan een sociale dimensie en aan meer doorzichtigheid. Het is een sector waar men doorzichtigheid niet mag verwarren met simplisme. De normen waarmee deze sector werkt, zullen altijd specialisten- en vakwerk vragen. Veel van wat u een papierwinkel hebt genoemd, kan worden vermeden. We hebben een aantal maatregelen genomen om die gemeentelijke papierwinkel te verminderen. Ik denk hier aan vergunningsaanvragen in verband met aansluitingen op rioleringen of voor stookolietanks met minder dan 5.000 liter. We hebben ook geprobeerd, en we gaan dit in de toekomst nog doen, om een aantal vergunningsnoodzakelijke activiteiten, die voor het milieu minder relevant zijn, te schrappen. Een meldingsplicht zal volstaan. Wij kunnen op die manier het aantal vergunningsaanvragen verminderen en zo effectiever controleren waarvoor een vergunning nodig is. Er is een enorm aantal vergunningsaanvragen dat wij moeten verwerken met een administratie die niet mag uitbreiden. Men legt ons immers een ambtenarenstop op. Mijn collega bevoegd voor Ambtenarenzaken, nochtans een goede vriend, zegt mij dat ik geen personeel meer krijg omdat de minister van Begroting geen centen wil geven. Het kabinet zelf wordt afgeslankt. Bijvoorbeeld studies over een nieuw decreet mag ik niet laten maken, want dan krijg ik van het Rekenhof de opmerking dat mijn administratie die studie zelf moet uitvoeren. Maar mijn administratie heeft zelfs geen juridische dienst.

Als ik een decreet moet maken, moet ik dat doen met één jurist van mijn kabinet. Meer kan ik er niet aanwerpen want dan wordt mijn kabinet te groot. Dat is de werkelijkheid. Ik wil dat men eens weet hoe dat nu werkelijk werkt. We zeggen alsmaar neen aan uitbreiding van administraties, neen aan kabinetten, neen aan studies, maar waarvoor kunnen wij nog ja zeggen? Tegelijkertijd vraagt men mij al deze zaken snel te regelen. Ik vindt dat men toch ook eens moet weten binnen welke beperkingen een minister, bevoegd voor een nieuw en moeilijk domein, tegenwoordig moet werken.

Mijnheer Verwilghen, u hebt gezegd niets terug te vinden op het vlak van marktgerichte elementen. U hebt me echter niet gezegd wat u daarmee bedoelt. U bent geëindigd met te zeggen dat milieugoederen goederen zijn als alle andere economische goederen. Dat is ten dele waar, maar de prijsbepaling moet voor milieugoederen anders liggen. Hier is ook een maatschappelijke prijs aan verbonden. In onze economie is het veel moeilijker een maatschappelijke prijs te bepalen. Eigenlijk bevindt milieu zich op de grens tussen louter en niet louter economisch goed. Hier spelen niet alleen marktelementen maar ook ecologische correcties die voluntaristisch worden ingevoerd. Daar moeten we het over eens zijn. Het is trouwens niet juist te zeggen dat marktelementen niet spelen. Het hele gebruik van heffingen maar ook van ecotaksen is voor een stuk inspielen op de markt.

Mevrouw Dua heeft daarnet gezegd dat de beste ecotaks deze is die niet wordt betaald. Dat is voor het milieu inderdaad de beste taks. De milieuheffing is de taks die ik het liefst ontweken zou zien.

Men kan de heffing ontwijken door zijn productieproces aan te passen of door zelf voor waterzuivering te zorgen. Wanneer een onderneming de heffing niet wil betalen maar zelf voor haar waterzuivering wil instaan, ben ik een gelukkig man. Ik ben er immers zeker van dat dat waterzuiveringsstation effectiever zal werken dan wanneer ik er een moet bouwen,

ook al wordt dat dan met Aquafin uitgevoerd. De marktregels spelen daar voor een stuk.

U wil een link leggen tussen waterzuivering, waterproductie en waterdistributie. Het is uiteindelijk mijn bedoeling bij het innen van de gelden de heffing te plaatsen op de factuur van het waterverbruik. Met andere woorden ook op deze van degenen die water produceren en distribueren. Het probleem is dat momenteel niet elke maatschappij in Vlaanderen over al deze gegevens beschikt en ik dit voornemen bijgevolg niet kan uitvoeren. Ik ben daarover nog altijd met de maatschappijen aan het onderhandelen en heb verzocht hun systeem aan te passen.

U hebt ook gesproken over de 500 miljoen frank voor gemeentelijke rioleringen. Ik heb daarnet gezegd wat ik daarmee ga doen.

Verskillende sprekers waaronder de heren Timmermans, Barbé en Verreycken, hebben gesproken over de studie omtrent de heffingen. Deze wordt uiteraard uitgevoerd door een technische werkgroep waarin ditmaal ook economen zetelen. De vraag wordt gesteld wat de weerslag van heffingen is op de economie en of men daarmee het economisch proces kan verbeteren. Wij hopen in april 1993, net vóór de bespreking van de begroting 1994, met die studie rond te zijn zodat wij voor 1994 het hele heffingsbeleid kunnen aanpassen.

Ik hoop nog steeds dat dit reusachtige werk kan gebeuren. Als dat niet kan, dan moeten wij de zaken **deelsgewijze** aanpakken en dus ofwel in de afval- of in de waterheffingssector iets doen. Een van beide zou echter volledig moeten kunnen worden doorgelicht.

De heer Timmermans en nog andere collega's hebben het **drinkwaterbeleid** en de twee verscheidene invalshoeken ter sprake gebracht. Ik denk dat privatisering geen wondermiddel op zich is. Er zijn daarvan voorbeelden, ook op het nationale vlak en waarnaar we met een zekere pret kijken.

De Batselier

Ik sluit privatisering niet uit, maar in de sector van het drinkwater kan men mij niet aantonen dat het efficiënter is. Ik zie trouwens niet in wat men moet privatiseren. Inzake de waterzuivering had de overheid aange-toond dat ze het niet efficiënt kon doen. Mijn voorganger heeft er dus voor gekozen om een formule, zoals die bestond voor Aquafin, uit te werken met alle moeilijkheden die een dergelijke structuur met zich brengen. Het volstaat te kijken naar de moeilijkheden die Europa, dankzij uw fractie, ons aandoet. Kijk naar controle die wij hebben en de problemen die het Rekenhof daarover maakt.

Iemand heeft gezegd dat men niets meer hoort van dat contract en van die onderhandelingen. Welnu, die worden nog steeds voortgezet. Nu maakt het Rekenhof daarover problemen. Ik heb aan de heer De Greef van Aquafin laten weten dat deze controle-elementen in het contract moeten staan. De hoofdaandeelhouder van Aquafin is de Vlaamse Milieuholding. Het Rekenhof moet de uitgaven van die holding kunnen controleren. Ik wil dus dat dit zo gebeurt.

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé : Inzake de ver-richtingen van Aquafin ? Is dat de bedoeling ?

Minister N. De Batselier : De bedoe-ling is om via de Vlaamse Milieuhol-ding de rekeningen te kunnen inkij-ken. Degenen die belast zijn met de interne controle hebben op dit ogen-blik te weinig invloed. Ook zij moe-ten ruimere bevoegdheden krijgen. Daarover wordt volop met Aquafin gediscussieerd.

Dit is natuurlijk niet gemakkelijk want het gaat hier over een contract met een bepaalde duur en men moet met twee zijn om een contract te wij-zigen. Ik houd echter een aantal din-gen achter de hand om deze onder-handelingen een beetje te begelei-den.

Er is ook gesproken over het natuur-behoud en over het aankoopbeleid. Als ik zie wat de MINA-raad mij had geadviseerd inzake aankopen en wat ik doe, dan is dat het midden tussen wat u en wat de MINA-raad zegt. Ik probeer dat op een selectieve manier en prijsgericht te doen. Ik tracht ech-ter te vermijden dat de gemeenten of de OCMW's zo maar kopen om daarna aan het Vlaamse Gewest te vragen om dat over te nemen. Inzake bebos-singsgraad bijvoorbeeld helpt dit ons niet. De last ligt dan wel bij iemand anders. Het Vlaamse Gewest kan dan wel via statistieken aantonen dat er meer bossen van het Vlaamse Ge-west zijn, maar als u mij dan de sta-tistieken van de bossen in Vlaanden-ten vraagt, dan sta ik opnieuw even ver.

Ik probeer daar dus een zeker even-wicht in te houden en dat op die ma-nier voor te stellen.

Ik denk ook dat de burger lak heeft aan bepaalde dingen die wij inzake milieu opleggen. De burger bestaat niet. Ik denk dat wij hier vandaag opnieuw het bewijs hebben geleverd dat wij allen burgers vertegenwoordi-gen en met velerlei verschillende be-kommernissen en eisen. Er zullen dus ook burgers zijn die lak hebben aan dit soort van beleid. Ik maak mij daarover geen zorgen. Als dat niet teveel wordt, is dat nog draaglijk.

We mogen dus niet altijd spreken over de burger. In bijna alle brieven die ik ontvang inzake milieu — en het zijn er vele — wordt gevraagd of ik de les van 24 november nog niet heb begrepen. Door als politici, sa-men met de media, deze gebeurtenis steeds te herhalen, ondergraven wij in de feite de maatschappelijke con-sensus over de noodzaak van een be-leid. In de maatschappij zijn er ver-schillende keuzes, verschillende rich-tingen, verschillende belangen. We komen dus niet op voor de burger, maar we moeten een aantal zeer pre-cieze beleidskeuzes maken.

De heer P. Van Grembergen : Zo-niet krijgen we alleen maar een indi-vidualistische en een corporatistische benadering.

Minister N. De Batselier : Zoniet

krijgen we inderdaad een reflex van corporatisme die niet meer in de hand kan worden gehouden. Milieu zou dan een prachtig voorbeeld zijn van de wijze waarop dit corporatisme kan uitgroeien tot een ontzettende warboel.

De heer Van Looy heeft een aantal zaken gezegd in verband met Aqua-fin. Ik denk dat ik uw vraag in ver-band met controle reeds heb beantwoord. Het terugschroeven van de middelen voor waterzuivering bete-kent niet dat er een andere financie-ringsmethode moet komen. Wanneer ik spreek over de zes miljard frank die vanaf 1994 zal dienen voor inves-tingen in Aquafin — voor 1993 is dat zelfs 9,1 miljard frank — moet men goed beseffen dat we in de be-ginfase veel inkomsten hadden uit het MINA-fonds en geen uitgaven. Tijdens het eerste jaar waren de uit-gaven voor waterzuivering enorm, terwijl de inkomsten niet mee zijn geëvolueerd. Nu moet ik de leningen afbetalen. Ik moet ook erop toezien dat het MINA-fonds niet teveel uit-gaven doet, zoniet moeten er meer heffingen worden geïnd.

Er bestaat dus een verband tussen de uitgaven van het MINA-fonds en de heffingen. Volgens de minister van Begroting zouden zelfs alle uitgaven van mijn begroting uit het MINA-fonds moeten komen. Ik weiger dit evenwel, en de regering heeft me hierin gesteund. In de toekomst zal dit echter nog grotere problemen scheppen.

U hebt gelijk wanneer u zegt — en de heer Timmermans heeft dat mee onderstreept — dat er in de toekomst ook vanuit de begroting een nog gro-tere inspanning moet komen op het gebied van milieu. Dus niet alleen vanuit het MINA-fonds, maar ook vanuit de begroting. Immers, als het heffingsbeleid slaagt, zal het MINA-fonds minder inkomsten hebben en ik zal nog een tijdje die ex-post-inves-tingen, die end of the pipe invest-ments moeten betalen. Ik ga ermee akkoord dat we geen overcapaciteit moeten hebben, maar we moeten toch opletten dat we niet alleen een beroep doen op heffingen.

De Batselier

Wat de selectieve inzameling betreft, heb ik met OVAM afgesproken daaromtrent de nodige maatregelen te nemen. Er wordt gepleit voor een meer geïntegreerde aanpak, zowel horizontaal als verticaal. Ik tracht effectief hiertoe te komen. De bekkencomités bijvoorbeeld en ook de ecologische impulsgebieden zijn een vorm van geïntegreerde aanpak. Landbouw, milieu, toerisme, gemeenten, administratie komen vanuit een bepaalde invalshoek hiervoor ook in aanmerking.

Wij trachten dus horizontaal een geïntegreerd beleid te voeren. Tegelijkertijd proberen wij ook verticaal een dergelijk beleid na te streven, beleid dat trouwens reeds door mijn voorganger werd opgestart met het gemeentelijke convenant, aangevuld met het provinciale convenant.

Wat de lange-termijnopties betreft, zijn wij volop bezig met het organiseren van een overlegstructuur. Bijvoorbeeld inzake de mestproblematiek tracht ik via de stuurgroep tot een akkoord te komen. Dit is evenwel niet eenvoudig. Van bij het begin had ik moeilijkheden om de betrokkenen zelfs nog maar rond de tafel te krijgen. Er was inderdaad één afgevaardigde die bedenktijd vroeg om uit te maken of hij bereid zou zijn een compromis te sluiten. En het ging toen nog niet om de inhoud ! Ik moet nu nog een basisdocument neerleggen dat mij door de Vlaamse Landmaatschappij tegen 1 januari aanstaande werd beloofd. Op dat ogenblik zal een werkgroep, bestaande uit deskundigen, boerenorganisaties, milieubeweging en administratie trachten tot een compromis te komen. Deze werkzaamheden zullen ongeveer twee maanden in beslag nemen.

Ik voorspel dat het geen gemakkelijke onderhandelingen zullen zijn, maar ik denk dat men ook daar een compromis of een haalbaar beleid zal moeten vinden.

U hebt het ook over de sociale dimensie van de heffingen gehad. Daar moet inderdaad een sociale dimensie

worden ingebouwd. Dat betekent dat ik particulieren op een andere manier wil aanpakken dan ondernemingen. We kunnen de sociale dimensie niet geheel uit het milieudebat weglaten.

Verder had u het over de mestverwerking. Ik mag uit uw uiteenzetting toch niet opmaken dat u tegen de mestverwerking bent ? Er bestaat op dit ogenblik nog geen optie. Er is alleen een studiesyndicaat in West-Vlaanderen dat onder leiding van de gouverneur werkt. Het is de bedoeling dat daaruit de oprichting van een mestverwerkingsbedrijf resulteert. Het zal dan echter niet om een bedrijf gaan dat de produktie van heel Vlaanderen moet opvangen. Het is voor mij trouwens essentieel dat er minder mest komt, niet dat we een zeer groot verwerkingsbedrijf krijgen. Als daar bezwaren tegen bestaan, moet u die mij wel snel meedelen. In West-Vlaanderen wordt namelijk wel gevraagd om dit te doen. De bestendige deputatie en de gouverneur dringen daar sterk op aan en ook de Boerenbond heeft nu haar medewerking toegezegd. Ik geloof dat wij op dit vlak een consensus hebben bereikt, tenzij u dat opnieuw in vraag stelt. We proberen op dit gebied concrete maatregelen te treffen.

Wat de heffingen en hun sociale dimensie betreft, wil ik u mededelen dat de Nederlandse overheid deze week heeft besloten dat de heffingsbasis voor gezinnen aan het waterverbruik zal worden gekoppeld. Daar vindt men dit dus blijkbaar een beter systeem en volgt men ons na. Vorige week heb ik mensen uit Nederland ontvangen die kwamen praten over de beheersing van het waterverbruik. Ook wat de bekkenbenadering betreft willen zij ons systeem navolgen. Op dat vlak liggen we dus voor op Nederland. Degenen die zeggen dat er weinig nieuws onder de zon is, beseffen waarschijnlijk niet dat ik dit alles minder in de pers breng, wat misschien één van mijn vele grote nadelen is. Op het ogenblik heb ik daar gewoon de tijd niet voor. De Nederlanders die de gespecialiseerde literatuur volgen, hebben blijkbaar wel ontdekt dat er op dit gebied in Vlaanderen ernstige dingen gebeuren. Ze

zijn geneigd deze ontwikkelingen over te nemen. Misschien komt het zo dan weer in Vlaanderen terecht.

Wat de landbouw betreft, hebt u erop gewezen dat de gemeenten en de provincies grote invloed hebben op het verlenen van vergunningen. Dat is inderdaad ook zo. Die bevoegdheidsverdeling kwam in Vlarem II aan bod. Daarom spelen de bestendige deputaties hierin een grote rol. Normalerweise komt men alleen naar mij om beroep aan te tekenen tegen een vergunning. Ik heb met de provincies de afspraak dat ik, wanneer zij een kordate houding aannemen, hen in beroep zal bijtreden. Aangezien we per gebied willen werken, geloof ik dat deze beslissing zowel uit democratische overwegingen als vanuit het oogpunt van milieu en landbouw te verdedigen is.

De heer Verreycken had het ook nog over radioactief afval. Dat valt echter buiten mijn bevoegdheid. Verder sprak hij over de opleiding van ambtenaren en over de problemen met grensoverschrijdend afval. De Europese Commissie had besloten dit soort afvaltransport niet meer te controleren.

Ik heb mevrouw Onkelinckx gevraagd stappen te ondernemen bij de EG om deze soort afvaltransport toch te kunnen blijven controleren. De commissie zal daar vermoedelijk gunstig op reageren. Wij hebben dan ook duidelijk aandacht gehad voor het probleem van internationale afvaltransporten, denk ik.

U stelde mij ook een vraag over de militaire domeinen. Ik zal federaal minister Delcroix volgende week hierover aanschrijven. Aan deze brief wordt trouwens nu al gewerkt. Wij willen inderdaad bij de verkoop voorwaarden ingebouwd zien waardoor het Vlaams Gewest een recht van voorkoop zou verkrijgen op deze soms inderdaad waardevolle natuurgebieden.

Er was ook een vraag over het integreren van de gemeente Voeren in dit beleid. Nagenoeg honderd procent van deze gemeente zal als kern-ontwikkelingsgebied worden op-

De Batselier

genomen in de Groene **Hoofdstructuur** die ik wil uitbouwen. Daarmee komen wij in ruime mate tegemoet aan de bezorgdheid die hier werd geuit.

De heer Timmermans had het terecht over de geïntegreerde aanpak. Ik heb hiervan reeds voorbeelden geciteerd. Daarnaast is er ook nog de **brongeorichte** aanpak via de vergunningen. Ook dit is een geïntegreerde aanpak. In Vlarem 1 heb ik immers een wijziging aangebracht, waardoor OVAM, VMM en dergelijke ook zitting hebben in de adviesraden. Dit moet leiden tot een verruiming van het **blikveld**. Ook inzake bekkens, ecologische impulsgebieden en landinrichting heb ik aangetoond dat wij dit proberen waar te maken.

U hebt terecht gewezen op het belang van de handhaving, waar wij doortastender en specifiekere willen optreden. Na voltooiing van de **gewestvorming** zullen wij op dit vlak belangrijkere bevoegdheden krijgen toegewezen, waarmee een specifieke sanctionering kan worden uitgebouwd.

Voor de drinkwatervoorziening blijf ik bij mijn stelling dat die in handen van de overheid moet blijven. De openbare drinkwatermaatschappijen zouden zich best zelfs nog iets efficiënter organiseren. Sommige investeringen moeten immers op dergelijk grote schaal gebeuren, dat een kleine dimensie voor deze sector zelfs niet aangewezen is. Hier nog versnippering toelaten zou alleszins niet meer mogen.

Een commissie voor duurzame ontwikkeling zal worden opgericht om te zorgen voor de opvolging van Rio en aandacht te besteden aan Agenda 21.

Op een aantal vragen van de heer Barbé heb ik reeds gedeeltelijk geantwoord, bij voorbeeld inzake Aquafin. Voor wat Aquafin-bis wordt genoemd, beschikken wij eveneens over een rapport van de VMM. Wij zullen de cijfers op hun waarde laten beoordelen, waarna ik

een beslissing zal nemen. Een ander probleem slaat op het personeel van Aquafin. De overheveling van dit personeel is toch essentieel voor deze specifieke stations. Bij gebreke hieraan zou het beheer ervan ernstig in moeilijkheden geraken. Ik kan echter niemand die in een statuut van openbare tewerkstelling actief is, zo maar overhevelen naar Aquafin.

Ik zal daarvoor een oplossing moeten vinden. Ik denk hierbij aan een systeem waarbij ik medewerkers van de VMM uitleen aan Aquafin hoewel ze toch personeelslid van VMM blijven. Indien mijn collega van Ambtenarenzaken mijn voorstel goedkeurt – en ik dus hier meer succes heb dan met mijn vraag om personeelsuitbreiding – dan zal het probleem van het beheer opgelost zijn. Indien niet, dan zal ik met ernstige moeilijkheden terzake moeten afrekenen.

Ik ben mij ervan bewust dat de inspraak via de bekkencomités er thans eerder één is van informatieverstrekking over de grote keuzes. De meeste betrokken gemeenten zijn nochtans reeds lang op voorhand op de hoogte van de dossiers die er worden besproken. In ieder geval, deze procedure zal in een decreet moeten worden ingebouwd zodat terzake een timing kan worden gerespecteerd.

Wat Vlarem I en II betreft, hoop ik tegen begin volgend jaar, in maart of april, de knoop door te hakken. Ik heb reeds aangekondigd dat ik de volledige bundel adviezen bij de commissie voor Leefmilieu zal indienen om, vooraleer ik naar de regering toega, de standpunten van de vertegenwoordigers van de verschillende fracties van de Raad te kennen.

Mijnheer Capoen, ik meen dat ik reeds op uw vragen over de gemeentelijke convenanten heb geantwoord.

Voorts moet ik mevrouw Dua gedeeltelijk gelijk geven wanneer zij zegt dat financieringsheffingen pervers zijn. Wij moeten ze bijgevolg corrigeren. Ik ben reeds – dat bewijst deze begroting 1993 – in die zin opgetreden wat de afvalstoffenheffingen betreft, maar in mindere mate inzake watervervuilingsstaksen

waarbij ik vooralsnog enkel rekening houd met de vervuiling door zware metalen. Trouwens, ik heb de volledige eerbiediging van de reeds verhoogde alkalencoëfficiënten tegen 1995 nog versneld omdat opnieuw bleek dat de cijfers in realiteit anders waren.

Zonder al te diep in te gaan op de politieke actualiteit van de ecotaksen, wil ik toch de volgende beschouwingen kwijt. Deze heffingen moeten duidelijk dienen als een stok achter de deur voor het voeren van een effectief beleid. Ik behoor dus niet tot degenen die menen dat die taksen geen belangrijke beleidsinstrumenten vormen. Er moet evenwel efficiënt op het systeem worden ingespeeld. Vandaar dat in eerste instantie het aantal verpakkingsproducten waarop de belasting wordt geheven, werd beperkt. Ik herhaal het : ik sluit mij zeker niet aan bij **degenen** die uitroepen dat de invoering van ecotaksen niet kan. (**Applaus bij de meerderheid**)

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister vice-president, collega's, ik verheug er mij ten eerste over dat de minister mijn standpunt over de bekkencomités **bijtreedt** en dat hij toegeeft dat het niet echt gaat om inspraakvergaderingen.

Ten tweede, in mijn eerste deel van mijn uiteenzetting heb ik vrij lang stilgestaan bij het leefmilieubeleid van de regering. In dat verband heb ik erop gewezen dat de verantwoordelijkheid voor een politiek terzake door alle ministers moet worden gedragen, dus ook door de ministers van energie, van verkeer, van **ruimtelijke** ordening enzovoort. Mijnheer de minister, u wekt de indruk dat wij sommige vragen, aangezien ze buiten uw bevoegdheidsdomein vallen, maar aan de bevoegde ministers moeten stellen. Jammer dat u gewoonweg niet hebt gereageerd op mijn bedenking. Net wanneer u op uw terrein consequenter kiest voor een bepaalde groene richting, wordt door uw collega's niet eens de eerste

Barbé

aanzet gegeven tot een ecologisch beleid. Integendeel !

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (Neen)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, wij zijn aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze ochtend.

Gelet op het gevorderde uur, stel ik voor dat wij vanmiddag opnieuw bijeenkomen om 14.15 uur om onze agenda verder af te werken.

De vergadering is gesloten.

– De vergadering wordt gesloten om 13.03 uur.
